

Val serija poglavlje 13b

Sionski priorat i Arkadijski pastiri

Ulazak Sionskog priorata na svjetsku pozornicu dogodio se naporima Henrya Lincolna, Michaela Baigenta i Richarda Leigha (u dalnjem tekstu Laura ovu trojicu skraćuje na 'Linkoln i ostali' a kasnije 'LL&B' – prim.prev.). Sve je počelo skoro nevino kada je Lincoln, tv-pisac, bio na uobičajenom obiteljskom odmoru 1969-e, kada se spotaknuo o malu misteriju, a nije ni znao da će to uskoro eksplodirati u masovnu svijest kao rezultat njegove znatiželje. U „Sveta krv, sveti gral“ piše:

Na putu za Cevennes, gdje sam namjeravao provesti ljetne praznike 1969. godine, kupio sam neku džepnu knjigu, Le Tresor Maudit. Tu lagam, zagonetnu priču, punu zabavne mješavine povijesnih činjenica, ali i misterija i nagađanja, napisao je Gerard de Sede. Ta bi knjiga, poput mnogih sličnih, poslije praznika bila prepuštena zaboravu, da nisam u njoj pronašao jedan čudnovat, no ipak uočljiv propust. "Prokleti blago" iz naslova knjige devedesetih je godina devetnaestog stoljeća pronašao neki seoski svećenik rješavajući zagonetne, skrivene spise, koje je pronašao u vlastitoj crkvi. Iako je navodni tekst dvaju od ovih spisa prenijet u spomenutoj knjizi, izostale su "tajne poruke" koje su navodno u spisima bile skrivene. To je trebalo značiti da su šifrirane poruke na neki način ponovo izgubljene. Pa ipak, kako sam otkrio, i površno čitanje spisa prenijetih u knjizi, otkrilo mi je barem jednu poruku. Autor knjige također ju je morao pronaći jer je, radeći na knjizi, tim spisima morao posvetiti više pozornosti. Morao je otkriti ono što sam i ja sam otkrio, jer je ta poruka bila neka vrsta "dokaza" koja samim djelićem mora zaintrigirati maštu i, dakako, potaknuti prodaju popularne knjižice. Zašto je, ipak, gospodin de Sede nije htio objaviti? [„Sveta krv, sveti gral“, 1982.]

Linkoln dalje nastavlja da ga je taj mali propust nastavljao uznemiravati „kao nedovršena križaljka“, pa je odlučio da ako već to nemože financirati, možda bi mogao od toga napraviti TV-emisiju. Time bi zadovoljio svoju radoznalost unutar ograničenja koja posao nameće, jer inače nebi imao vremena za to.

Ideja je radosno prihvaćena među zaposlenicima, BBC-a, i poslat je da prokopa dublje u tu zagonetku i da napravi kratak film. 1970-te Lincoln je pripremio sastanak sa autorom knjige, M. De Sede, u Parizu i tamo mu je postavio pitanje:

„Zašto niste objavili poruku skrivenu u pergamentu?“

De Sedeov odgovor zapanjio je Linkolna: „Kakvu poruku?“

Linkoln piše:

Činilo mi se nezamisljivim da on nije bio svjestan tako jednostavne poruke i pomislio sam da se sa mnjom poigrava. Shvatio sam da više ni ja ne želim otkriti što sam točno pronašao, pa smo nastavili dvoboј riječima dok nije postalo jasno da obojica znamo o kojoj se poruci radi. Kada sam mu tada ponovio pitanje, zašto nije objavio poruku, njegov je odgovor bio dvomislen: "Zato što smo mislili da će nekoga poput vas zanimati i da ćete je otkriti sami". [„Sveta krv, sveti gral“, 1982.]

Kakav je to bio odgovor? "Zato što smo mislili da će nekoga poput vas zanimati i da ćete je otkriti sami". Je li Lincoln imao posla sa vrlo pametnim folirantom, ili nekim nepoznatim snagama? Poslije svega, nitko ga nije prisilio da kupi knjigu i pročita ju; nitko ga nije natjerao da bude znatiželjan glede

skrivene poruke; nitko ga nije natjerao da dalje istražuje. Sve je to bio niz slučajnih događaja. Ili je tako izgledalo. Isto tako, tu je bila najčudnija činjenica da su brojni dokumenti, „Tajni Dosjei“ bili „izdani(štampani)“ [npr, deponirani u Francuskoj Nacionalnoj Biblioteci) nekoliko godina prije Gerard de Sedeove knjige i Henry Lincolnove radoznalosti.

Najraniji od tih dokumenata, datiran 8.mj.1965.g, je naslovljen Les descendants Merovingiens ou l'enigme du Razes Wisigoth, ili Merovinški potomci, ili zagonetka Vizigotskog Razesa. (Razes je staro ime Sauniereova kraja – prim.prev.). Njegov navodni autor je Madeleine Blancasall, i tvrdi da je preveden sa njemačkog od strane Vincenta Celse-Nazaire, i navodno objavljen od strane Grande Loge Alpina (Velike Lože Alpina). Dokument opisuje porijeklo Merovinga od njihovog navodnog biblijskog porijekla do 20-og stoljeća, i familije Plantard. Genealogiju je potpisao Henri Lobineau.

Naravno, M.de Sede unaprijed je velikodušno obavijestio Henrya Lincolna, da ne traži pod imenom „Lobineau“ nego umjesto toga da traži pod imenom „Schidlof“.

Henry Lincoln bilježi:

Madeleine Blancasall je jasno prepravljeno iz reference prema Rennes-le-Chateauovom sveću zaštitniku, Marie-Madeleine, povezano sa imenima dviju rijeka, Blanque i Sals koje se spajaju na jugu Rennes-le-Bainsa. [grad blizu Rennes-le-Chateaura]

I naravno, mi smo primijetili da je crkva Rennes-les-Bains posvećena dvama svećima, Celseu i Nazaireu. Grande Loge Alpina, glavna loža Švicarskih masona, poriče znanje o ovom malom poslu.

Devet mjeseci poslije pohranjivanja ove interesantne genealogije, u maju 1966, još je jedan dokument pohranjen u Nacionalnoj Biblioteci. On također nosi utisnuti znak Velike Lože Alpina a naslov je Un tresor Merovingien a Rennes-le-Chateau. Autor je Antoine l'Ermite. Pećina od svetog Antonija Pustinjaka (st.Antony the Hermit) nalazi se na kratkoj udaljenosti od Rennesa.

Jedan mjesec kasnije, jun, 1966., još je jedan dokument pohranjen u Biblioteku, naslovljen Pierres gravees du Languedoc, i to je navodno bilo reizdanje ranije knjige, objavljene 1884. od strane austrijskog povjesničara Eugene Stubleina. [Stublein JE postojao i JEST objavio knjigu 1877. naslovljenu Description d'un voyage aux établissements thermaux de l'arrondissement de Limoux. [Tamo očito nema znane postojeće kopije njegove knjige iz 1884., čija je navodno verzija ova iz 1966-e] Papiri u Dosijeima također sugeriraju da je autor genealogija, Lobineau, bio pseudonim tog istog Lea Shidolfa koji je umro u Švicarskoj prethodne godine. Shidolfova kćerka je inzistirala na tome da on nije znao ništa o genealogiji. Dakle, iznašli smo da se ime mrtvog čovjeka koristilo da se da neki kredibilitet nečemu sa čime ovaj vjerojatno nije bio povezan.

Onda, u trećem mjesecu 1967.g., još je jedan dokument bio pohranjen/objavljen u Nacionalnoj Biblioteci. Bio je naslovljen Le serpent rouge, i imao je tri autora: de Kokera, Saint-Maxenta i Feugerea. Postoji neko neslaganje glede datuma kada je dokument uzet u obzir kao zvanično „objavljen“. Depot Legal izjavljuje da je bilo 20.03., a Lincoln i ostali da je to bilo 17.01. Ta je stvar bila istraživana od još jednog istraživača, Francka Marie, koji tvrdi da je došao do datuma 15.02. Koji god datum pohrane bio, činjenica je da su Louis Saint-Maxent i Gaston de Koker pronađeni obješeni 06.03., a Pierre Feugere sljedeći dan.

Jesu li ta trojica bili žrtve osvete, ili sporazumnog samoubojstva kako je de Sede sugerirao? Njihove

poštovane familije inzistiraju na tome da se ta trojica uopće nisu poznavala, i da su njihove smrti vješanjem, vremenski tako bliske, samo slučajnost. Očiti je zaključak da je netko pronašao imena tri nepovezane osobe sa prikladnim smrtima u francuskim novinama, stavio njihova imena u ovaj dokument, i TADA ga pohranio nakon falsificiranja pohranidbene kartice i da je datum 20.03. koji je dala Nacionalna Biblioteka točan. Ponovno imamo mrtve ljude koji su predstavljeni kao autori knjiga o kojima vjerojatno nisu ništa znali.

U otprilike iso vrijeme kada je objavljena Gerard de Sedeova knjiga L'or de Rennes, još je jedan dokument pripisan Henriju Lobineau pohranjen u Nacionalnu Biblioteku naslovljen Dossiers secrets. Linkoln i ostali kažu da je to bio:

...tanka, nimalo posebna knjiga, vrst fascikla sa krutim koricama koje su sadržavale širok spektar naoko nepovezanih artikala – kratkih novosti, pisma zalijepljena na stranice, pamflete, brojna genealoška stabla i čudno printanu stranicu očito izvađenu iz nekog drugog djela.. Povremeno će neke zasebne stranice biti izvađene. Drugi put će pak neke stranice biti svježe ubaćene. Na izvjesnim stranicama će dodaci i ispravke biti ponekad ispisani sitnjim rukopisom. Kasnijeg datuma te će stranice biti zamijenjene novima, printanima i ubaćenima među prethodne popravke.

Glavna tendencija ove čudne zbirke artikala bila je uspostava Pierrea Plantarda de st.Claira kao direktnog potomka Dagoberta II, koji je bio pogubljen 679.g. i nije bilo poznato da je imao zakonitog nasljednika. Izgleda da je ime 'Lobineau' bilo izvučeno iz Rue Lobineau pokraj Saint-Sulpice u Parizu, crkve koja igra značajnu ulogu u priči Berengera Sauniere.

No, prije no što nastavimo, dati ćemo priči opći pregled:

Godine 1885., u dobi od 33 godine, Abbe Berenger Sauniere postaje svećenik Rennes-le-Chateaua i zapošjava mladu djevojku imenom Marie Denarnaud kao svoju kućnu pomoćnicu. Ona postaje njegova životna družica i prisna prijateljica. Crkva je strašno propala a selo je bilo jadno i izgledalo je da se Abbe Sauniere suočio sa životom u oskudici i mraku.

Ipak, primio je, sretnom okolnošću, donaciju (iako izvor tog novca varira od jednog do drugog istraživača) i odlučio da malo popravi svoju crkvu. Tijekom renoviranja, on je navodno otkrio neke tajanstvene dokumente koji su sadržavali kodiranu poruku. Tada je oputovao u Pariz do nekih ljudi sa vezama u pariškom okultnom svijetu, kupio kopije neobičnog izbora slika iz Luvra, i vratio se u Rennes. U ovom dijelu je rečeno da je njegovo ponašanje odavalo čudnu rabotu. Izvješćeno je da se muvao po selu skupljajući kamenje, u crkvi radio tajne stvari po noći, i tada konačno redekorirao crkvu na bizaran način. U jednom dobu dosta je putovao i izviješteno je da se novac slivao njegovoj domaćici tijekom njegovih putovanja. Rečeno je da je porijeklo novca od raznih religioznih kuća diljem Europe.

Tijekom sljedećih 20 godina, Abbe Sauniere navodno je potrošio ogroman iznos novca na svoje građevne projekte, raskošne zabave, živeći na visokoj nozi i sl. aktivnosti.

To je osnovna priča. Dakako, bilo je tu nekoliko ubojstava dodanih za dobru mjeru, te kratko i nepredvidljivo prijateljstvo sa drugim svećenikom koji je bio jednako tako tajanstven i jasno umiješan u štograd da je tamo bilo.

To područje je već ionako imalo legende o zakopanom blagu i sada se mislilo da ga je Abbe Sauniere pronašao, ili barem jedan njegov dio. I sada je interesantna priča o 'prokletom blagu' Rennes-le-Chateaua trebala biti iznešena svijetu pomoću BBC-a, i to naporima Henrya Lincolna.

Pri njegovom susretu sa Gerard de Seedom, Lincoln je naveo da želi napraviti kratku televizijsku emisiju. De Sede se složio da pomogne taj projekt tako što će iskopati svaku raspoloživu informaciju i poslati je Lincolnu.

Prvo je stigao cijeli tekst glavne kodirane poruke, koji je govorio o slikarima Poussinu i Teniersu. To nas je zadržalo, jer je šifra bila nevjerojatno složena. De Sede nam je rekao da su je odgonetnuli stručnjaci francuskog vojnog odjela za dešifriranje uz pomoć računala. Proučavajući promjenjivost koda, s vremenom sam se uvjerio da je to objašnjenje bilo, najblaže rečeno, sumnivo. Razgovarao sam sa stručnjacima za šifre britanske obaveštajne službe i oni su se složili sa mnom. "Šifra računalu ne postavlja pravilan problem", rekli su. Kod je bio nerješiv, međutim, bilo je jasno da je netko ipak morao imati ključ za rješenje.

[Laurina bilješka: drugim riječima, tkogod sa dešifrirala dokumente MORA takođe imati i ključ (za dešifriranje)]

Nakon toga je de Sede bacio svoju drugu bombu. Netko je pronašao grob koji nalikuje onome sa znamenite Poussinove slike, "Les Bergers d'Arcadie" (Arkadijski pastiri), i on je rekao da će nam poslati pojedinosti "čim nešto sazna". Nakon nekoliko dana stigle su fotografije i postalo je jasno da je naš kratki film o malome mjesnom misteriju počeo poprimati neočekivane dimenzije. [„Sveta krv, sveti gral“, 1982.]

Ova stavka, Poussinova slika 'Arkadijski pastiri' imala je čudan uticaj na mene u vrijeme kada sam čitala priču. Bila je tu i njena reprodukcija u članku o misteriji Rennes-le-Chateaua, ali bila je to loša kopija. Pretresala sam knjige o umjetnosti na svojim policama pokušavajući pronaći kakav naučni komentar, a kad tamo, našla sam veliku stranicu sa reprodukcijom te slike. Isjekla sam je iz knjige i pričvrstila na zid iznad mog stola gdje sam ju mogla vidjeti cijelo vrijeme, i vratila se proučavanju.

Sa takvim misterioznim razvojem situacije, Henry Lincoln je odlučio da napravi još istraživanja i dužu tv-emisiju. Prva ekranizacija Izgubljenog blaga Jeruzalema, koja je bila rezultat prvih etapa istraživanja bila je u drugom mjesecu 1972.g. U suštini, zaključak je bio da je Abbe Sauniere otkrio Hramsko blago židova. Navodno, ono je bilo uzeto od strane Rimljana, i onda kada su Vizigoti opljačkali Rim, uzeli su ga i završilo je u Rennes-le-Chateau.

Očito je publika bila obuzeta radoznalošću o ovoj misteriji, pa je planiran slijedeći film sa dodatnim istraživanjima. Godine 1974. snimljen je Svećenik, slikar i vrag, i također je pobudio veliku zainteresiranost publike. Bilo je potrebno još istraživanja i gospodin Lincoln je uvidio da je složenost čitave misterije previše za jednog čovjeka, i tako je u projekt ušao Richard Leigh, magistar komparativne književnosti i dobar poznavatelj povijesti, filozofije, ezoterije itd. Richard je u projekt uveo Michaela Baigenta diplomiranog psihologa koji je nedavno prije toga napustio uspješnu karijeru foto-reportera da bi se posvetio istraživanju templara za svoj filmski projekt.

Njih trojica prionula su uz problem Rennes-le-Chateaua na temeljiti način i producirali specijalnu tv-emisiju naslovljenu Sjena Templara, 1979.g.

Gospodin Lincoln piše :

Posao koji smo napravili za taj film suočio nas je sa skrivenim temeljima cijelog misterija Rennes-le-Chateaua. Taj film je mogao samo pokazati smjer prema onome što smo počeli otkrivati. Ispod površine nalazilo se veliko iznenadenje, značajnije i važnije nego što smo se mogli nadati kada smo počeli raditi na "zanimljivom malom misteriju" francuskog svećenika i onoga što je našao u jednom

planinskom selu.

Svoj prvi film 1972. godine završio sam riječima, "Nešto izvanredno tek čeka da bude otkriveno..., a to će se u skoroj budućnosti i dogoditi".

[„Sveta krv, sveti gral“, 1982.]

Tajna koju Licnoln, Leigh i Baigent tvrde da su pronašli jest da je Isus bio kralj u dugoj liniji Svećenika-kraljeva i da je bio oženjen za Mariju Magdalenu, imao dijete, rođeno posthumno (nakon njegovog razapinjanja na križ), i da je to dijete bilo prebačeno u Francusku da bude praotac franačkih kraljeva, Merovinga, i da ta sveta/kraljevska krvna linija predstavlja pravu tajnu sadržanu u misterioznim pričama o „Svetom Gralu“.

Kako se, zaboga, priča o mogućem skrivenom blagu pronadenom od strane opskurnog svećenika u zabačenom uglu Francuske preobrazila u TO?!

Dobro pitanje. To je komplikirana priča koju ćete sami morati pročitati ako želite sočne detalje. Ali usko povezano sa „kako“, i daleko važnije jest „tko kaže?“

Grupa koja se naziva Le Prieure de Sion – Sionski priorat, i njen prepostavljeni agent, Pierre Plantard.

Gospoda Lincoln, Leigh i Baigent napisali su u zaključku knjige „Sveta krv, sveti gral“ :

Počeli smo istraživati jednu tajnu i tražili smo odgovore na zbuljujuća pitanja, rješenja nekih povijesnih zagonetki.

Tijekom istraživanja naišli smo na nešto puno veće od onoga čemu smo se nadali, i bili vođeni do konačnog, spornog zaključka, koji nas je na prvi pogled, iznenadio u svojoj besmislenosti. ... Jednostavno smo željeli utvrditi je li naš zaključak bio moguć ili nije. Proučavajući biblijsko gradivo ustvrdili smo da jest, iako ni sada ne možemo dokazati njegovu istinitost. [„Sveta krv, sveti gral“, 1982.]

Primijetite da „su naišli“ i „bili vođeni“ na taj zaključak, i to je očito bila ideja Sionskog Priorata koji je htio da oni u to povjeruju i objave.

Nešto kasnije kažu:

Iako svoju hipotezu sami ne možemo dokazati, čini se da bi to na temelju niza svjedočanstava, spisa, kao i njihovih predstavnika, mogao učiniti Sionski Priorat. Pismene natruhe, kao i osobni razgovori ukazuju da oni posjeduju neku vrstu "neoborivog dokaza" za hipotezu koju smo mi ovdje izložili. [ibid]

Što oni misle da to dokazuje, ako je u rukama Sionskog Priorata? Pišu:

Ako je naša hipoteza točna, sveti Gral je nosio barem dvostruko značenje. S jedne strane to je bila Isusova krvna loza, zajedno s njegovim potomcima - "Sang Raal", "Real" ili "kraljevska" krv, čiji su čuvari bili templari, koje je stvorio Sionski priorat. Istodobno sveti Gral je bio, doslovno, posuda koja je sadržavala Isusovu krv. U prenesenom značenju to je bila utroba Marije Magdalene ili, šire, sama Marija Magdalena.

... Ipak, naslućuje se još nešto. Godine 70. po Kr., za vrijeme velike pobune u Judeji, rimske su legije

pod Titovim (Titus) zapovjedništvom opljačkale jeruzalemski Hram. Kaže se da je opljačkano blago stiglo do Pirineja. Međutim, u razgovoru nam je Pierre Plantard rekao da se to blago sada nalazi u rukama Sionskog priorata. Postoji, međutim, mogućnost da je Hram u Jeruzalemu sadržavao još nešto uz blago koje su otele Titove legije. Drevno židovstvo nije razdvajalo vjeru i politiku. Mesija je bio kralj-svećenik čija se vlast trebala podjednako razvijati na duhovnoj i na svjetovnoj razini. Stoga postoji vjerojatnost da su se u Hramu nalazili i službeni zapisi o izraelskoj kraljevskoj lozi. Ako je Isus doista bio "Židovski kralj", u Hramu se morao nalaziti zapis koji je to potvrđivao. Na tom su se mjestu mogli nalaziti njegovo tijelo ili grob ... [ibid]

Ima tu par problema sa tim. Ako Plantard tvrdi da Sionski priorat posjeduje Blago Solomonova Hrama, mora da imaju prilično praznu riznicu, i možda je zato on bio poznat po „ponoćnom letu“ kada je odlepršao bez da plati najamminu, (kako je bilo izvješćeno od brojnih ljudi koji su istraživali njegovu prošlost i pozadinu). Vidite, Solomonov Hram je bio opljačkan od strane Antioha Epifanijskog, a NE Tita (Titus). I naravno to je bilo NAKON što je hram opljačkan od strane Ramzesa 930.g pr.Kr. i Babilonaca 586.g. pr.Kr.

Kao što sam negdje zabilježila, postojanje Solomonova Hrama je problematično. Zapravo ne postoji dokaz da je ikada postojao – u Izraelu. Pa opet je, nekako, pisar Ezra uspio uvjeriti Cyrusa, Kralja Perzije, „izabranika“ svog naroda da podrži povratak židova u Izrael i „ponovnu izgradnju Hrama“. Ja bih sugerirala da to nije bila „reizgradnja“, nego originalna gradnja motivirana mitovima i legendama, koje je Ezra skrpao u jednu cjelinu produženu u vremenu sa beskonačnim lažnim genealogijama dizajniranim za zavaravanje. Uvjerenjem Cyrusa da su izraelci vođeni i izabrani od Jednog Boga, on bi prirodno mislio da će biti blagoslovjen od izraelskog Boga ako pomogne tome projektu.

Prema Ezrinoj Knjizi, tamo je bilo cijelo mnoštvo blaga dano židovima od Perzijanaca da ga stave u svoj novi hram. To je napravljeno približno 516. pr.Kr. i navodno je slijedećih 481 godinu blago Solomonova reizgrađenog hrama samo stajalo tamo i radilo ono što inače radi blago u hramu. Moramo ovdje primjetiti da je Zavjetni Kovčeg nestao s vidika i iz rasprava između 750. i 650.g. pr.Kr. više nego 100 godina prije Ezre koji bi, kada bi to bio u tanju napraviti bez da bude uhvaćen u laži, tvrdio da je (Kovčeg) još među blagom.

Ponovo i ponovo nalazimo u tim Rennes-le-Chateau knjigama citat iz Josephusa da je Titus opljačkao Hram u Jeruzalemu i opskrbio se sa blagom. No, to nije sasvim precizno, kao što sam navela iznad. Ovo je relevantan izvještaj od Josephusa o gubitku Hramskog blaga:

Kralj Antioh ... došao je posjed grada izdajom; u čije vrijeme on nije priskrbio toliko kao oni koji su ga pustili unutra, na račun bogatstva koje leži u Hramu; ali, vođen svojim požudnim sklonostima, (vidio je da je tamo bila velika količina zlata, i mnogi ornameenti sa posvetama od velike vrijednosti), i kako bi ga opljačkao, usudio se razbiti savez koji je bio stvorio. I tako je ostavio za sobom ogoljeni Hram, uzeo zlatne svijećnjake i zlatni oltar [za tamjan], i stol [za obred kruha], i oltar [za žrtve-paljenice] i nije se suzdržao da uzme čak i zavjese, koje su bile napravljene od finog tkanja grimizne boje. Također je ispraznio tajna blaga, i nije ostavio ništa da ostane; i time osakatio židove, jer im je onemogućio prinos dnevnih žrtvi koje su običavali nuditi Bogu, prema zakonima.
[Josephus, Židovski ratovi, isticanje moje.]

Primijetite da je Josephus jasno rekao da je Antioh „ostavio ogoljen Hram“. I ne samo to, nego je također i „ispraznio iz njega i tajna blaga i nije ostavio ništa da ostane“. To su čvrste riječi. I nigdje Josephus ne indicira da je Hram ikada ponovo napunjeno u smislu blaga.

Ukratko, priča ide ovako: Godine 175. pr.Kr., Antioh IV, također poznat kao Epiphanes, ubio je Selectusa IV i preuzeo tron. Godine 169. pr.Kr. Antioh je izvršio invaziju na Egipat u pokušaju da uništi dinastiju Ptolemeja. Uskoro se pročulo u Palestini da je kralj poginuo u bitci. Vijest o Antiohovoj pogibiji bila je lažna, i kada se vratio u Jeruzalem, ušao je u hram i opljačkao veliku količinu vrijednog blaga, akt na koji su pobožni židovi gledali s gnušanjem spram Boga. Sljedeće godine (168. pr.Kr.) Antioh je obnovio svoju kampanju protiv Egipćana, ali je bio spriječen od rimskog predstavnika Popiliusa Laenusa, i naređeno mu je da napusti Egipat i nikad se više ne vrati. To je toliko razbjesnilo Antioha da se vratio nazad i iskalio svoju frustriranost nad gradom Jeruzalemom. Porušio je gradske zidine, zaklao velik broj židova, naredio da se židovski rukopisi unište, a on i njegovi vojnici doveli su prostitutke u Hram i tamo se sa njima seksali, kako bi ga obeščastili.

Također je naredio da svi moraju štovati grčke bogove, i uspostavio smrtnu kaznu za svakoga koji bi prakticirao obrezivanje ili koji bi vršio obred sabata ili bilo kojeg drugog oblika židovske religije. Antiohova je okrutnost u primjeni tih novih zakona protiv židova postala legendarna. Konačna je uvreda za pobožne židove stigla kada je Antioh opljačkao Jeruzalem i podigao oltar poganskog bogu Zeusu. I zatim, 25.12.168.g. pr.Kr. ponudio svinju za žrtvu Zeusu na Jahvinom oltaru.

E sada, ako je blago uzeo Antioh 169.g. pr.Kr. to je 200 godina prije no što je Titus opljačkao Jeruzalem, a tijekom cijelog tog vremena Jeruzalem je bio gotovo stalno pod okupacijom stranih snaga, tlačenjem i/ili pobunom, što ne predstavlja uvjete u kojima bi se nakupilo neko značajnije blago, ili uopće zadržalo ikakvo (blago)! Josephus nikada nije spomenuo nikakvu 'obnovu blaga' u hramu. Što je Antioh napravio sa njim možemo samo nagadati, ali vjerojatno ga je širom trošio i nemilice rasipao.

Pored toga, jedan pisac (na temi) Rennes-le-Chateau tvrdi da je potvrda o postojanju tog blaga došla iz otkrića bakrenih svitaka iz pećine 3, u Kumranu, 1952.g. Ispalo je da je to popis sa 64 skrivena mjesta u Jeruzalemu i okolnim mjestima gdje su pohranjeni srebro, zlato, hramske stvari i sl. Rečeno na suvremenim način radi se o količini od 65 tona srebra i 26 tona zlata.

Stručnjaci se prepisuju oko toga, ali usuglašeno mišljenje je da je stil dokumenta, npr. Suhi realizam, skupa sa činjenicom da je zapisano na bakru, kao vrijednom metalu samom za sebi, kazuje da se ne bi koristio za zapisivanje bapskih priča. Sve to ukazuje na to da se radi o opisu STVARNOG blaga.

E sad, KOJE blago je tu opisano, to se još osporava. Je li to blago iz Hrama u Jeruzalemu?

Nije baš vjerojatno. Na prvom mjestu, dokument je pronađen između Kumran/Esseni dokumentima. Esseni su bili posvećeni protivnici Hrama u Jeruzalemu; dakle esenska zajednica bila bi neprijateljsko okruženje za takav popis, najblaže rečeno, DA SE RADILO o Hramskom blagu. Osim te poteškoće, nije vjerovatno da bi pljačka hrama previdjela ikakvo blago, osim skrivenog blaga koje za koje nam je Josephus već naveo da je opljačkano od strane Antioha.

Ima eksperata koji predlažu da je blago popisano na bakrenim svicima pripadalo samim Esenima, što je teško razumljivo, jer su oni zagovornici siromaštva, jednostavnosti i bili su relativno mala zajednica.

To je sve što se može reći sa sigurnošću o 'dokazu' iz bakrenih svitaka. Sigurno da se nameće to da je postojala neka grupa koja je imala blago, ali ne može se odrediti tko je ili što je bila ta grupa. Možda će nas neki od tragova koje su nam dali Kasiopeji usmjeriti prema smjeru te grupe? Više o tome kasnije.

Godine 35. pr.Kr. Herod je odlučio da sagradi novi hram, jer očito da je stari bio u ruševnom stanju.

To je bio taj Hram kojeg je opljačkao Tit. Moguće je da je Herod napravio neke dekoracije sa malo zlata ovdje, malo onđe, ali malo je vjerojatno da je imao sredstva da ukrasi svoj hram u maniri prethodnog. Josephusovo zapažanje u vezi rimskog pljačkanja herodova hrama:

Prema tome, broj visokih svećenika, iz vremena Heroda do dana kada je Titus preuzeo hram i grad i spalio ih, bilo je ukupno 28, a vrijeme koje im je pripadalo bilo je stotinu i sedam godina. [Josephus, Židovski ratovi]

Primijetite da ovdje Josephus ne spominje da se Titus obogatio sa blagom iz Hrama. Pa opet, Baigent, Leigh i Lincoln citiraju zabilješku tog Titusovog iznošenja blaga. I svatko tko je istraživao u Rennes-le-Chateau otada, pozivao se na ovo „izvorno istraživanje“ Baigenta, Leigha i Lincolnu koje tvrdi da su Titus i Rimljani došli u posjed blaga židovskog hrama. Čak je i rečeno da je Titusov Luk, izgrađen 81.g po.Kr. od strane Rimskog Senata, dokaz toga jer ima niži reljef koji opisuje trijumfalni povratak Generala Titusa, neprocjenjivi sedmerokraki svijećnjak (menorah) nošen na ramenima židovskih zarobljenika.

Ako gledate taj niži reljef, vidite divovski menorah i jedan objekt koji jedino može biti stilizirani oblik svitka Tore. Moram pomisliti da taj „dokaz“ da je Titus donio hramske blage može potpasti pod kategoriju umjetničkog simbolizma. Kako drugačije može biti opisana pobjeda nad židovima, nego da se oslikaju njihovi glavni religijski simboli na nižem reljefu? I, naravno, taj menorah koji je Titus uzeo, mogao je zasigurno biti od zlata. No, izgleda da je jasno da je glavno blago koje svi traže zapravo nestalo sa Antiohom, a što je učinio sa tim blagom neka svatko nagada.

No, takav detalj ne zaustavlja Rennes-le-Chateau gužvu! Priča se nastavlja, kada su Vizigoti opljačkali Rim, Alarik se dokopao hramskog blaga Jeruzalema i ono je završilo u Languedocu.

Zaključaci do kojih su došli Lincoln, Leigh i Baigent su vrlo dobro prezentirani, čak i na neki način pažljivo istraženi, i mnogo je lakše pročitati ih, nego pokušati sumirati cijelu građu; ali glavna točka trebalo bi biti to da je sve počelo sa Gerard de Sedeovom knjigom Le tresor maudit de Rennes (Prokleti blago Rennesa), koju je Henry Lincoln pročitao na svom odmoru u Francuskoj. Također imajte u vidu da se većina „izvornih bilježaka“ na kraju knjige poziva na informacije priskrbljene od prepostavljenog Sionskog Priorata i njegovih „agenata“.

Neustrašivi trio bio je prilično zaposlen. Kada se završila njihova istraga, nismo samo dobili Solomonovo Hramske Blage koje je skriveno u Rennesu, nego i Blago Templara i Blago Katara! Imamo sve plemićke obitelji u regiji povezane sa Templarima kao čuvarima Svetog Grala, imamo Sveti Gral i možda čak Zavjetni Kovčeg! Dođavola, sve misterije čitavog planeta upravo tu, u Rennes-le-Chateau čekaju poduzetnog tragača za blagom da ih otkrije!

A Sionski Priorat je Šaren Frulaš (onaj koji povlači mnoge da se probude – p.p)

Cijela se stvar u vezi Sionskog Priorata svodi na ovo: Njihova tvrdnja je da je tajni red, (Sionski Priorat) bio prije Vitezova Templara i da su Templari zapravo stvoreni kao vojna i administrativna ruka te grupe. Navodno su glavešine tog Sionskog Priorata, zovu ih Veliki Majstori, skoro svi bili ljudi čija su imena slavna kroz povijest.

Navodno, iako su Templari bili raspušteni između 1307. i 1314., Priorat je nedirnut ovom tragedijom, i nastavlja do današnjeg dana igrati značaju ulogu u suvremenim međunarodnim aferama. A tu je i odlučujući argument: njihov objavljeni cilj je ponovna uspostava Merovinške dinastije!!!

Zašto?

Pa zato jer su to navodno potomci Isusa i Marije Magdalene, a dokaz je njihova duga kosa! (Šalim se!)

Merovinška dinastija potekla je od germanskog plemena Sikambrijaca, naroda koji su bili objedinjeni imenom Franci. Merovinzi su od petog do sedmog stoljeća vladali velikim dijelovima današnje Francuske i Njemačke, a vrijeme njihova uspona je i vrijeme vladavine kralja Artura u Britaniji, pa to doba čini pozadinu priča o svetome Gralu. To je vjerojatno najmanje poznato razdoblje povijesti koje se danas naziva mračnim Srednjim vijekom. No mračni Srednji vijek, kako smo otkrili i nije bio baš toliko mračan, već je, naprotiv, izgledalo kao da ga je netko namjerno zamračio. Rimska je Crkva uživala monopol na učenje, osobito na pisanje, pa nam zapisi koji su preživjeli predstavljaju stečene interese. Gotovo sve ostalo je izgubljeno ili cenzurirano.

[„Sveta krv, sveti gral“, 1982.]

Lincoln, Leight i Baigent (LL&B) kažu da postoje zagonetke koje okružuju porijeklo Merovinga jer slučaju Merovinga nije postojala nasilna ili iznenadna smjena, prisvajanje, istiskivanje ili uništenje ranijih vladara. Ta kuća, koja je postojala pod imenom Merovinga već je neko vrijeme vladala nad Francima i oni su kao kraljevi bili legitimni i priznati. I Ne samo to, nego izgleda da je bilo nečeg posebnog u vezi onoga koji je dao ime dinastiji, Merovi/Merovech/Meroveus. Oni tvrde da je bio polu-natprirodna figura.

LL&B kažu da prema vodećem Franačkom ljetopiscu i sljedstvenoj tradiciji, Meroveus je bio rođen od dva oca. Kada je već bila zatrudnila sa mužem, kraljem Clodium, Meroveova majka navodno je išla plivati u ocean. Rekla je da ju je u vodi zaveo ili silovao „Quinotaur“. Što je quinotaur, nemamo traga.

Isto tako, taj ju je stvor po drugi put oplodio, i kada se Merovi/Meroveh rodio, navodno je imao dvostruku krvnu liniju.

Da, istina je, da vrlo često iza fasade legende leži istina. I ovdje LL&B da je sjeme istine iza ove (legende) to da je tamo bila neka vrst mješovitog braka, prenos pedigreea preko majke, kao npr. u Judaizmu. Rastrubljenja je ideja da bi to moglo indicirati savezništvo sa nekim „preko mora“.

U svakom slučaju, zbog toga, Merovi/Meroveh je trebao biti natprirodno biće i “Merovinška dinastija je bila zaognuta aurom misterije i čarolije“.

Merovinški vladari su, po legendama, bili upućeni u okultne i tajne znanosti, te poznavali ezoteričke vještine ili bili dostojni protivnici Merlinu, svom suvremeniku iz bajke. Često su ih nazivali kraljevima-čarobnjacima ili kraljevima-čudotvorcima, jer su, zahvaljujući nekom čudesnom svojstvu svoje krvi, mogli iscijeliti dodirom ruke, a jedna priča kazuje da su ukrali na resama njihovih odora imali čudotvorne ljekovite moći. Pričalo se da su bili vidoviti i da su telepatski mogli razgovarati sa zvijerima i prirodnim svijetom, kao i da nose magične ogrlice, da imaju tajnu čaroliju koja ih je štitila i omogućava dug život, što, s druge strane, povijest, kako se čini, ne potvrđuje. Navodno ih je jedan madež na tijelu razlikovao od drugih ljudi i činio prepoznatljivima, a svjedočio je o njihovoj polubožanskoj, svetoj krvi. Taj je madež, po legendi, nalikovao crvenom križu (neobična pojava kasnijeg templarskog grba), a nalazio se iznad srca ili među lopaticama.

Merovinge su također nazivali i kraljevima duge kose, jer su se oni, poput Samsona iz Staroga zavjeta,

odbijali šišati. Njihova je kosa, poput Samsonove, sadržavala njihovu snagu, bit i tajnu njihove moći. Bez obzira na temelje ovog vjerovanja, ono je, čini se, bilo potpuno ozbiljno na snazi, jer je 754. po. Kr., kada je Hilderik II svrgnut, po izričitoj papinoj zapovjedi, njegova kosa obredno odsječena.

...Merovinge se nije smatralo kraljevima u današnjem značenju te riječi, već kraljevima-svećenicima, oni su bili utjelovljenje božanskog, pri čemu se nisu puno razlikovali od drevnih egipatskih faraona. Nisu vladali jednostavno Božjom milošću, već su bili smatrani živim utjelovljenjem i inkarnacijom Božje milosti, a taj se status obično isključivo pridavao Isusu. Obredi koje su zvršavali, pak, zahtjevali su više svećenički nego kraljevski položaj. Na poslijepodnevnim lubanjama merovinških vladara nalazi se nešto nalik obrednom usjeku, rupa na tjemenu. Slični urezi mogu se naći i na lubanjama prvosvećenika ranog tibetskog budizma.

... Godine 1653. otkriven je važan merovinški grob u Ardenima. Bio je to grob kralja Hilderika I, sina Meroveha i oca Klovisa, najznamenitijeg i najutjecajnijeg od svih merovinških vladara. U grobu se nalazilo oružje, blago i kraljevsko znamenje, što je uobičajeno za kraljevsku grobnicu. Međutim, tamo su se također nalazili i predmeti bliže čarobnjacima i prorocima nego kralju - odrubljena glava konja, zlatna glava bika i kristalna kugla.

Jedan od najsvetijih merovinških simbola bila je pčela. U grobu kralja Hilderika nalazilo se tri stotine minijaturnih pčela izrađenih od čistoga zlata.

[„Sveta krv, sveti gral“, 1982.]

Nakon ovoga napravljena je napomena da Napoleon ne samo da je imao minijature zlatne pčele pričvršćene na haljama pri krunisanju, nego je naručio genealoški izvještaj od nekoga imenom Abbe Pinchon, prividan razlog da bi se utvrdilo je li Merovinška krvna linija preživila pad dinastije. I onda dobivamo glavni argument za ovo: mnoštvo tzv. Prioratskih dokumenata su genealogije bazirane na onima koje su sastavljene na Napoleonov zahtjev!

I kome moramo zahvaliti za sve te potresne informacije? Pa, Sionskom Prioratu, naravno. Ako pogledamo na kraj knjige Sveta Krv, Sveti Gral gdje su bilješke na koje se pozivaju, naći ćemo da je cijela priča bazirana na „obimnom materijalu iz L'Or de Rennes pour un Napoleon“ koja je napravljena dostupnom zahvaljujući Philippeu de Cheriseyu, jednom od bliskih suradnika Pierrea Plantarda.

Prva stvar koju želimo pogledati je „predanje“ porijekla Merovinga. Što njihov kroničar Gregory od Toursa (Tours je grad u Francuskoj) kaže u svojoj knjizi Povijest Franaka, II.9 :

Mnogi ljudi uopće neznavaju ime prvog Franačkog kralja. Historia Sulpiciusa Alexandra [koja je, usput rečeno, izgubljena] daje mnoge detalje o njima, dok Valentinus ne imenuje njihovog prvog kralja ali kaže su bili pod vlašću ratnih vođa.

Gregory onda citira direktno iz Historie :

„U to su vrijeme Franci zauzeli rimsku provinciju Germaniju pod vodstvom njihovih vođa Genobauda, Marcomera i Sunnoa...“

[Sulpicius] kaže da su se ti događaji zbili u vrijeme kada su Franci bili pod vladavinom ratnih vođa. Onda nastavlja: [ovo Gregory citira Sulpiciusa] „Nekoliko dana kasnije bio je kratak pregovor sa Marcomerom i Sunnom, kraljevskim vođama Franaka.“ Kada kaže „regales“ ili kraljevske vođe, nije jasno da li su oni bili kraljevi ili su samo obavljali kraljevu funkciju. ...On nastavlja: „Te iste godine je

Arbogast, požuren plemenskom mržnjom, bio u potrazi za Sunnom i Marcomerom, franačkim carevićima (kraljevićima). ...On ...prešao rijeku Rajnu ...gdje su živili Bructeri, i područje okupirano od strane Chamavija. Napravio je to bez susreta sa bilo kojom opozicijom, osim što su se nekoliko Amsivarija i Chatti pokazali na udaljenom grebenu brda, sa Marcomerom kao svojim ratnim vođom. Nekoliko stranica dalje, jasno izjavljuje da su Franci imali kralja, ali nam je zaboravio reći njegovo ime.

[Gregory citira Sulpiciusa] „Sljedeća stvar koja se dogodila je vojni pohod do granica označenih Rajnom, pod vodstvom tiranina Eugeniusa. On je obnovio stare tradicionalne ugovore sa kraljevima Alamannija i Franaka, i paradirao svojom vojskom, što je bilo nenadmašno u to doba, prije njihovih divljih suplemenika.“

Toliko o informacijama koje nam je kroničar Sulpicius Alexander dao o Francima.

Kao za Renatusa Profuturusa Frigeridusa... kada dolazi da nam kaže kako je Rim osvojen i uništen od strane Gota, on piše: [Gregory citira Frigeridusa] „U međuvremenu Goar je prešao preko kod Rimljana, i Respendial, kralj Alanija, je stoga povukao svoje snage sa Rajne. Vandali su bili snažno pritisnuti u svom ratu protiv Franaka, njihov kralj Godigisel je ubijen i oko 20.000 njihovih prednjo-linijskih trupa je bilo pobijeno, tako da, da se vojska Alanija nije pojavila na vrijeme da ih spasi, cijela nacija Vandala bi bila izbrisana.“

[Gregory govori ovdje] Izvanredna je stvar da, iako nam govori o kraljevima tih različitih ljudi, uključujući Franke, kada opisuje kako je Konstantin, koji je postao tiranin, pozvao svog sina Constansa da dođe iz Španjolske da se sastanu ... [Gregory citira Frigeridusa] „Oni su poslali Edobecha da prikupi ljude Germanie i oni su se zaputili u Galiju, sa Francima, Alamanijima i cijelom grupom vojnika... Konstantin je bio opkoljen skoro 4 mjeseca kada je glasnik iznenada stigao iz sjeverne Galije da objavi da je Jovinus dobio lažan čin cara i bio je spreman da napadne opkoljavajuće snage sa Burgundima, Alamanijima, Francima, Alanijima i velikom vojskom.“

[Gregory govori ovdje] Nakon još nekoliko rečenica Frigeridus nastavlja: „...Grad Trier bio je opljačkan i spaljen od strane Franaka u drugom napadu.“

On primjećuje da je Asterius učinjen plemićem ukazom cara i onda nastavlja: [Gregory citira Frerdiusa] „U to je vrijeme Castinus, gospodar carske kuće, bio poslat u Galiju, kako je kampanja protiv Franaka bila počela.“

Time završava ono što ova dva povjesničara imaju za reći o Francima.

[Gregory govori ovdje] U VII knjizi njegovog djela, kroničar Orosius dodaje sljedeću informaciju: „Stilicho je preuzeo zapovjedništvo vojske, razbio Franke, prešao Rajnu, prošao preko Galije i konačno došao do Pirineja.“

Povjesničari čije radove još imamo daju nam sve te informacije o Francima, ali nikada ne bilježe imena njihovih kraljeva. Uobičajno je rečeno da su Franci porijeklom iz Panonije i prvo kolonizirali obale rijeke Rajne. Zatim su prešli rijeku, marširali kroz Thuringiju (Tiringiju), i namjestili u svakom državnom okrugu i svakom gradu dugokose kraljeve odabrane iz najistaknutijih i najplemenitijih obitelji njihove rase. ...Čitamo u konzularnoj listi da je Theudemir, kralj Franaka, sin Richemera i Ascyle, bio smaknut mačem. Također se kaže da je Clodio, čovjek visoka roda i velike sposobnosti među svojim narodom, bio Franački kralj i da je živio u dvorcu Duisburga na teritoriju Tiringije.

...Neki kažu da je Meroveh, otac Childerica, porijeklom od Clodija.

Ova je rasa ljudi izgleda uvijek slijedila idolopokloničke obrede. ...Oni su obožavali idole za sebe, stvorenja iz šuma i voda, ptica i zvijeri: to su obožavali ...i njima su prinosili žrtve.

Chiladeric, Franački kralj, čiji je privatni život bio jedno dugo razvratništvo, počeo je zavoditi kćeri svojih podanika. Oni su postali toliko razjareni zbog toga, da su ga prisilili da napusti tron. On je otkrio da ga namjeravaju pogubiti, te je zbrisao u Tiringiju. Iza sebe je ostavio bliskog prijatelja koji je svojom slatkorječivošću bio sposban umiriti misli ljutitih podanika. Chiladeric mu je povjerio znak kojim će mu dojaviti kada bi se mogao vratiti u domovinu. Prelomili su zlatni novčić na pola.

Chiladeric je uzeo jednu, a njegov prijatelj drugu polovicu. „Kada ti pošaljem svoju polovicu i spojiš novčić, znat ćeš da se možeš sigurno vratiti kući.“ Chiladeric se onda zaputio u Tiringiju i prešao u izbjeglište kod kralja Bisinusa i njegove žene Basine. [Poslije 8 godina] Chiladericov je pouzdani prijatelj uspio potajno smiriti strasti i poslao je izbjeglici glasnike sa svojom polovicom novčića.

...Sada kada su obojica, i Chiladeric i Bisinus kraljevi, kraljica Basina... napustila je svoga muža i pridružila se Chiladericu. On ju je pomno ispitao zbog čega je došla za njim, a rečeno je da je ona odgovorila: „Znam da si ti snažan čovjek, a ja prepoznajem priliku kada je vidim. Stoga sam došla živiti s tobom. Možeš biti siguran, da, da sam poznavala bilo koga drugoga, čak i preko mora, tko je sposobniji od tebe, da bih otišla k njemu.“ To je mnogo godilo Chiladericu i on ju je oženio. Ona mu je rodila sina kojem su dali ime Clovis. [Povijest Franaka, 1974]

Povijest Franaka, riječima jednog prevoditelja, „je krvava i gnojna, odjekuje životinjskim kricima muškaraca i žena koje su mučili do smrti: pa opet Gregory ni jednom nije doveo u pitanje ovu učinkovitu metodu istjerivanja priznanja koja je zahvaćala urotnike, ili jednostavno zadovoljenja krvožednosti kraljica i kraljeva. ...Više je puta, obično u zaključnom dijelu nekih najozbiljnijih odlomaka, nekih opisa od kojih se okreće želudac, dodavao neki zabavni komentar, često lukava doskočica na svoj račun.“

Uvjeravam vas da to nije knjiga za one sa bujnom maštom, niti za gadljive, iako se radi o sjajnom djelu. I kada završite sa čitanjem knjige, mogli biste pomisliti: „Zaboga, koja bi osoba zdrave pameti htjela te ludake vratiti nazad na vlast? Ima tu nešto definitivno u vezi Merovinške krvi – uprljana je ludilom.

Prema dr. Ianu Woodu, autoru Merovinških kraljevstva, 450.-751.g po.Kr. Franci su bili zadnji okupatori Galije; i najuspješniji. Pored toga njihovo je porijeklo zaognuto velom tajne. Clovisov otac Chiladeric I, je prvi u dinastiji koji je dobro provjeren iz legitimnih izvora, a prije njega većina dokaza o kraljevskoj dinastiji je legenda.

Franci su bili dobro poznati rimskim carevima u IV stoljeću; ali čak ni oni nisu mogli usuglasiti svoje predodžbe o tome tko su oni zapravo bili.. Jednako tako mitovi i legende koji su se stvarali oko njih mogli bi sadržavati neke tragove. Na drugoj strani, mogli bi pak sadržavati još podmetnutih laži.

Zapis iz sredine VII stoljeća, vjerojatno nastao u Burgundiji; ljetopisac poznat kao Fredegar zabilježio je predanje po kojem je Priam bio prvi Franački kralj. Naslijedio ga je Friga. Ljudi su se onda razdijelili, neki su ostali u Makedoniji, ostali su slijedili Frigu do Dunava i oceana. Tu je nastupila daljnja podjela. Neki su ostali, vođeni Torcothom i poznali znani kao Turci, dok su ostali slijedili Franka do Rajne, gdje su postali znani kao Franci. Poslije toga, pod vodstvom vojnih vođa, duces, ostali su neporaženi.

Još je jedna verzija ove, porijeklom Trojanske, legende zapisana 727.g. od strane [anonimnog] autora knjige Liber Historiae Francorum. Prema njemu ili njoj, nakon pada Troje, Priam i Antenor poveli su 12.000 ljudi do rijeke Tanais a onda do Maeotičkih močvara. To su napravili Trojanci, i kao rezultat, nazvani su Franci, za što autor misli da je attička riječ za „svirep“. Kada je prošlo deset godina, rimljani su pokušali ponovno uvesti danak Francima, no ovi su ubili sakupljače poreza. Posljedica je bila da je Valentinian poslao trupe na njih, ali su se ovi obranili. U bitci je ubijen Priam. Franci su napustili Sicambriju i preselili se na Rajnu. Tu je Sunno, Antenorov sin, umro, i na preporuku Priamova sina Marchomira, Franci su izabrali Faramunda za svog rex crinitus-a, dugokosog kralja.

[Zajedničko objema pričama] su Troja i seobeni običaji. Trojanska priča je prvi puta zabilježena u Fredegaru, i čini se da je bila u modi u sedmom i osmom stoljeću u Franačkoj (državi), gdje su sačuvane ostale Trojanske legende.

...Gregory od Toursa izgleda nije znao o Trojanskom porijeklu Franaka, ali je znao jednu nerazvijenu verziju njihovih seobenih legendi. Mislio je da su Franci došli iz Panonije i onda prešli Rajnu i marširali kroz Tiringiju... [što nema smisla]. Ta čudna geografija zbulila je mnoge koji su htjeli prepraviti Tiringiju u Tongres a ta je prepravka već napravljena od strane jednog pisara na jednom rukopisu Gregorijevih Povijesti. ...Potpunija verzija migracija, kao što je sačuvano u Fredegarovom Ljetopisu i u Liber Historiae Francorum, mogla je biti napisana kao odgovor na Gotske legende o porijeklu, koje je razvio Cassiodorus. Ustvari, nema razloga vjerovati da su Franci uključeni u i jednu seobu velike udaljenosti: arheologija i povijest kaže da su oni nastali istočno od Rajne.

...Franci su se prvo pojavili u povijesnim izvorima povezani sa barbarskim invazijama iz trećeg stoljeća. Tu su oni već smješteni u području donje Rajne. ...Općenito se misli da su oni bili novi narod samo po imenu i da su bili sastavljeni od plemena kao što su Amsivariji, Chattuariji, i Chatti, koji su spomenuti u ranijim izvorima, ali rijetko, ako i uopće, u kasnijim. Na kraju stoljeća Franci se pojavljuju u Latinskom kao pomorski narod, koji stvara nevolje u Kanalu. Kao takvi, oni su bili prethodnici Saksonaca, koji su postajali sve više i više povezani sa napadima na priobalje sjeverne Galije i Britanije. U drugom dijelu četvrtog stoljeća, Saksonci su rekli da su bili umiješani prepade koji su prije bili pripisivani Francima.

...U IV.st. Franci su također bili blisko povezani sa Rimljanim, kao saveznici i regruti carskih snaga. ...Jedan ili dva su čak napredovali do položaja konzula. ...Sulpicius Alexander zabilježio je sukob 389.g. između Arbogasta, Franka koji je obnašao visoku vojnu službu u carstvu i dva regales-a, ili sitna kralja (kraljevića) Franaka. Sunnoa i Marcomera, i on je otkrio da je potonji bio ratni vođa Amsivarija i Chattia. Frigeridusova Povijest (knjiga) pokrila je događaje malo kasnijeg razdoblja. Iz nje je Gregory učio o aktivnostima Franaka u prvoj dekadi V.st., uključujući i njihovu umiješanost u civilne ratove koji su uslijedili nakon usurpacije od strane Konstantina III. [Merovinška kraljevstva, 450-751 po.Kr, Wood, 1994, isticanje moje]

Gregory nije mogao shvatiti kako su Franci kasnog IV. i ranog V.st. bili povezani sa onima pod vodstvom Merovinga u kasnom V. i VI.st. Ono što ga je najviše zbulilo bila je nemogućnost pričanja o kraljevskim linijama, kraljevima. Da je Gregory bio pročitao Ammianus Marcellinusa, kako je Woods primjetio, bio bi znao o Franačkom kralju zvanom Mallobaudes. Gregory je pokušao napraviti Faramunda ocem Chlodiu. To bi poslužilo da ujedini Trojanske i Merovinške familije. Fredegard je, pak, jasno ustvrdio Trojansko porijeklo, i onda, poslije smrti Francia, jednostavno rekao da su njima vladali duces, ili sitni kraljevi (kraljevići). To je bilo njegovo objašnjenje pomanjkanja kraljevske obitelji koje je toliko bunilo Gregora.

Fredegar je taloder dao jedan izvještaj Merovehovog rođenja što bi moglo baciti svjetlo na porijeklo Merovinga i na čudnovatost Gregoryevog izvještaja.

Prema Fredegaru, Meroveh/Merovi je začet kada je Chlodiova žena išla plivati i susrela Quinotaura. Iako nije izričito tvrđeno da je morska neman bila otac eponimskom utežitelju Merovinške dinastije, to je očito utisak koji je Fredegar namjeravao dati. Kraljevska dinastija je kako se mislilo, imala natprirodno porijeklo. Gregory je mogao biti dobro upoznat sa tim tvrdnjama i imao misli o njima kao pagan/pogan. Pošto Fredegar povezuje priču o susretu sa Quinotaudem, u pripadajućem poglavlju njegove Povijesti, biskup od Toursa ima ispade protiv idolatrije.

Legenda o porijeklu Merovinga kako ju je zabilježio Fredegar je važna ne samo zbog njegove sugestije da obitelj tvrdi da vodi porijeklo od natprirodnog pretka, nego i zbog implikacija koje ima na uzdizanje dinastije. [Merovinška kraljevstva, 450-751 po.Kr, Wood, 1994.]

Čini se da imamo ozbiljan problem ovdje: Chlodio je zabilježen od strane Sidoniusa Apollinarisa kao gubitnik u bitci kod vicus Helene u Artoisu – jednom događaju koji se zbio cca 448.g. Meroveh/Merovi bi tada trebao pripadati drugoj polovici V.st. ako je bio Chlodiosov sin. To sugerira da pojavljivanje familije kao moćne, treba biti smješteno u isti period. U isto vrijeme Faramund, koji je navodni Chlodiov otac, nije provjeren u ni jednom ranijem izvoru. Drugim riječima, Merovinzi nisu bili značajnija dinastija prije sredine V.st. Njihova porijekla su bila odvojena i kasnija od onih od njihovog naroda.

Utom pogledu, možemo vidjeti da je moguće da je Tiringija mogla istinski biti mnogo značajnija obitelji Meroveus nego za porijeklo Franaka u cjelini. Ako uzmemo u obzir činjenicu da je Merovehov sin Childeric bio usko povezan sa Tiringijom (sjetite se priče o Basini!), sveukupno je moguće da Merovinzi vode porijeklo sa istoka Franačke teritorije. Drugim riječima priča o „Trojanskom porijeklu“ Franaka izgleda odnosi se na narod po sebi, a ne na obitelj Meroveha. Obiteljske osobne priče o njihovom porijeklu su čudesno natprirodne i poganske i različite od Franaka zasebno.

Imala sam knjigu Ljetopis Plantageneta koja je kompilacija mnogih suvremenih dokumenata napisanih od strane raznih srednjovjekovnih ljetopisaca o Anžuvinskoj (Anjou) dinastiji . Mnogi od tih pisaca bili su monasi iz manastira ili pri velikim katedralama. Oni su većim dijelom bili članovi dobro uhodanih institucija koje su se ponosile svojim tradicijama i čiji je zadatak bio da štite svoja vlasništva i neovisnost unutar feudalnog sistema. Ti povijesničari se nisu trudili da naprave racionalne i odvojene analize. Njihova je namjera bila da prikažu moć Boga kroz prisutnost i aktivnost Svetе Majke Crkve. Da su mogli napraviti primjer bez svetaca ili kraljeva, napravili bi to bestidno. I tako, čak iako su stvarali „moralne poduke“ od svojih materijala, većim dijelom oni su izvještavali o činjenicama.

Čitajući Ljetopis Plantageneta, iznašli smo da su za Grofove od Anžua (Anjou) bili rekli da su došli od Vraga. Gerald od Welsa se poziva na legendu da su oni bili porijeklom od Sotonine kćeri, žene imenom Melusine, koja je bila žena jednog ranijeg Anžuvinskog grofa. Problem je što je to bilo objavljeno u mnogo kasnijim vremenima, vjerojatno od strane Richarda Lavljeg Srca, koji je bio citiran da je rekao: „Kakvo čudo ako nam manjka prirodna privrženost čovječanstva – mi smo došli od Vraga i moramo se Vragu i vratiti.“

Moja radoznalost je uvrijedena ovom pričom o porijeklu Anžuvinaca koja je toliko slična priči o Merovinzipu. Moje pitanje je: je li ta priča bila „posuđena“? Ili je zajednička za izvjesne ljude zbog

nekog odnosa sa čudnim „bićima“?

Bilo da se odnosi na jedno ili na drugo, to je diskutabilno. Grof Fulk Rechin de Anjou (1068.–1109.) priznao je da ne zna ništa o prvoj trojici njegove linije: Ingelgar, (prvi grof Anžua), Fulk Crveni, i Fulk Bog (941.–960.). I tako, XII.st. izgleda da je bilo divno doba za pravljenje mitova, kada su mnoge velikaške obitelji izmislice pedigree sa ciljem da si pripisu legendarne pretke. A mi možemo otkriti razlog za to kako budemo išli dalje.

Enorman obim literature koji je rezultirao iz priče Berengera Sauniere mi sugerira da je zagonetka Rennes-le-Chateaua „skela“ (prostor za izvođenje) za temu koja je za nekoga od velike važnosti! Te ideje mi smrde na to da su podvaljene i sistematski puštane u opticaj da namamljuju istraživače i lovce na blago širom svijeta. Dio „aure“ materijala počiva na činjenicama da je navodno potekao od „visoko privilegiranih“ izvora. Teme koje su sve povezane u ovoj baruštini uključuju Katare, Templare, Merovinške kraljeve, Rozenkrojcere, Masone, Naciste i naravno, kraljevsku liniju Isusa Krista! No sve to može biti i jato patki!

Većina tzv. „dokumentacije“ o događajima oko Rennes-le-Chateaua i Sionskog Priorata skoro uvijekispada dubioznog ako ne i neprovjerenog autorstva. Imena mrtvih redovito su „posuđivana“ zapripisivanje autorstva, a nakon provedene istrage, neizbjegno se pokaže da se radilo o falsifikatu. Za „značajne“ adrese ispostavlja se da nisu ni postojale. Dokumenti se pojavljuju i nestaju unutar Nacionalne Biblioteke. Ili se pojavljuju najprije u jednom a onda u drugom obliku.

Izgleda da cijeli problem potiče od činjenice da su LL&B prihvatili tvrdnje i dokumente Sionskog Priorata uglavnom zbog niza „čudnih slučajnosti“ i anomaličnih nalaza tokom njihovog istraživanja. Tkogod je stajao iza ovih događaja pikirao je na njihovu novinarsku znatiželju jer su ti događaji doživljeni od ljudi sa znatnom mogućnošću da utiču na mišljenje velikog broja ljudi. I uticali su. Pažljivo su radili i objedinili sve što su našli, jasno i rječito unatoč optimizmu zaslijepljenog znatiželjom, tako da je ono što su doživjeli MORALO biti istina, zbog toga što su to ONI doživili, i jasno je da to nije lažirano jer tu jednostavno nije bilo nikoga koji bi mogao lažirati sve „potvrde“ i sinkronicitete koje su doživili.

Osim, naravno, ako izuzmemo Kontrolni Sistem i sposobnost prostorno/vremenske manipulacije 4D bića, onda to JEST neshvatljivo.

Moramo se prisjetiti nečega što su Kasiopejci rekli:

Čuvajte se dezinformacija. One odvraćaju vašu pažnju od realnosti, i ostavljaju vas otvorenima za hvatanje i osvajanje, čak i za moguće uništenje.

[...] Dezinformacije dolaze od izvora koji se čine pouzdanima. Krajnje je važno za vas da ne skupljate pogrešno znanje, jer uzrokuje više štete nego samo puko neznanje. Zapamtite, znanje štiti, neznanje ugrožava. [Željela sam sazнати tko ima mogućnost i moći da namješta ovakve vrste „potvrda“ ili sinkronicitetu?] Ove snage šire dezinformacije: Bratstvo/ Konzorcij/ Iluminati/ Novi Svjetski Poredak/ „Antikrist/ Gušteri. ...Spomenutim snagama uopće nije problem da bilo kome posvete individualnu pažnju..

Primijetite početnu napomenu o tome da dezinformacija skreće našu pozornost od stvarnosti, ostavljajući nas otvorenima za hvatanje i osvajanje, čak i za moguće uništenje!

I tako je ideja o kraljevskoj krvnoj liniji Krista stvorila ne samo senzaciju, nego i pravu industriju

knjiga. Nalazimo se u prisustvu nastajuće mitologije, i fenomenalno je tome svjedočiti! Mnogi ljudi nikada nisu primijetili da su LL&B više puta upozorili na oprez glede prihvaćanja Sionskog Priorata kao vjerodostojnog i njihove dokumente kao neosporne, čak su i oni sami naginjali tome da „vjeruju“. Na kraju njihove druge knjige Mesijansko Naslijede, napisali su:

Nastojali smo naučiti više o Sionskom Prioratu današnjice, dokučiti nešto o njegovom članstvu, moći, izvorima i njegovim posebnim zadacima. Nadali smo se da ćemo u nekoj točki dospjeti do centra labirinta, bez da nužno smaknemo makavog minotaura koji bi tamo vrebao, ali makar se suočiti sa njim. Istovremeno, nismo mogli pobjeći od žalosne činjenice da smo često bili krivo navođeni od strane pojedinaca koji su se velikom suptilnošću i vještinom dovijali na sve moguće načine, i bili stalno jedan korak ispred nas.

[...] Sionski Priorat je osobito dobro opremljen da se probije kao nosioc viteških idea. Također je osobito dobro opremljen da se probije kao nešto više. Za razliku od mnogih socijalnih, političkih i religioznih ustanova, Priorat je, kako smo primijetili... imao priličnu psihološku prefinjenost. Razumije dubinu i opseg unutrašnjih potreba čovječanstva. Razumije kako da manipulira arhetipovima – arhetipskim slikama i temama – na takav način da ih ulaže sa maksimalnom efikasnošću.

Jedan od najzvučnijih arhetipskih simbola, npr, je roi perdu, ili izgubljeni kralj – natprirodno pomognut monarh, koji, nakon što je završio svoj zadatak na zemlji, ne umire nego se povlači u neku drugu dimenziju gdje ostaje i provodi svoje vrijeme dok potreba njegovog naroda ne izazove njegov povratak. Čitaoci engleskog govornog područja su upoznati sa ovim arhetipom kroz Kralja Artura. U Welsu, Owen Glendower odgovara istoj šabloni, kao i Friedrich Barbarossa u Njemačkoj. Roi perdu, koji igra najprominentniju ulogu u mitovima Sionskog Priorata, je Dagobert II., posljednji djelotvorni Merovinški monarh. Dagobert je predstavljen od strane Priorata u takvoj maniri da je njegov lik u mislima ljudi postao spojen sa vrhovnim izgubljenim kraljem, Isusom. Na nivou psihološke simbolike, prilično neovisno o ijednom pitanju krvnog porijekla, Dagobert je postao produžetak Isusa. Sa tako uspostavljenom psihološkom asocijacijom, čak i nesvesno, ideja o doslovnom i povijesnom krvnom porijeklu postaje tako mnogo lakša za širenje. Baš je takvim tehnikama bila ubaćena zagonetka prikačena za Rennes-le-Chateau, sa tako magnetskom privlačnošću, na samo za nas autore, nego i za naše čitaoce.

Priorat također shvaća blisku povezanost između istine i moći. Razumije potencijal religioznog impulsa, koji ako se aktivira ili kanalizira, postaje alternativna snaga. I na kraju, Priorat zna kako da se proda, kako da predstavi svoj imidž koji će biti u skladu sa njihovim interesima. Kao što smo spomenuli prije, sposoban je dirigirati i regulirati percepcijama (o sebi) onih koji su izvan njega, predstavljajući se kao arhetipski cabal (slično kao tajno društvo), ako ne i vrhovni arhetipski cabal. Kakva god da je konačna vjerodostojnost njegovog pedigreea, može odavati utisak da je bilo što, što poželi da ljudi misle, jer razumije dinamiku po kojima se takvi utisci isporučuju (ljudima).

No, psihološka prefinjenost i sposobnost da se „prodaje“ nisu jedini poeni koje Sionski Priorat ima u svoju korist. 1979.g., M. Plantard nam je rekao, prilično kategorički, da je Priorat u posjedu blaga Jeruzalemskog Hrama koje su opljačkali Rimljani tokom pobune 66.g.po.Kr. i zatim ga prenijeli na jug Francuske, blizu Rennes-le-Chateaua. Blago, tvrdio je Plantard, će biti vraćeno u Izrael „kad za to dođe vrijeme“. Ako Priorat zaista posjeduje hramsko blago i može ga pokazati danas, implikacije su zapanjujuće. ...Bilo bi to bremenito suvremenim političkim i religioznim odjecima. Kakva bi npr. Bila implikacija za moderan Izrael, jednako kao i za Judaizam i kršćanstvo, ako – utemeljeno na zapisima ili ostalim dokazima Jeruzalemskog Hrama – bi se otkrilo da je Isus Mesija? Ne Mesija kasnijeg kršćanstva nego Mesija očekivan od naroda Palestine prije 2.000 godina – čovjek koji je njihov

nacionalni zakoniti kralj, koji se oženio, imao dijete i možda nije umro na križu. Ne bi li to uzdrmalo temelje dvije glavne svjetske religije, možda i Islama? Ne bi li to jednim udarcem iskorijenilo razlike između Judaizma i kršćanstva i barem neke averzije Islama?

U svakom slučaju, prilično odvojeno od hramskog blaga, Sionski Priorat može objaviti tvrdnju koja bi zadovoljila znatne struje u današnjem svijetu. Jedna od koristi za obitelji koje predstavlja, jest da može uspostaviti dinastičko naslijede koje se proteže sve do Starog Zavjeta i Kuće Davidove. Može se uspostaviti, prilično definitivno i za zadovoljenje najprobirljivijih genealoških istraga, da je Merovinška dinastija bila od linije Davida – i bila formalno prepoznata kao takva od strane Karolinaca koji su ih istisnuli, od strane drugih monarha i od strane tadašnje rimske crkve. Potpomognuti modernim tehnikama odnosa s javnošću, modernim oglašavanjem i modernim političkim pakiranjem, Priorat bi mogao tako prezentirati suvremenom svijetu osobu koja, po strogim biblijskim / pismenim definicijama izraza, može tvrditi da je biblijski Mesija. To može izgledati absurdno. Ali nije absurdnije od uvjerenja desetina tisuća amerikanaca koji su pripremljeni da budu „uznešeni“ gore iz svojih auta na različitim točkama autoputa između Pasadene i Los Angeleza.

To naravno ne znači da možemo očekivati skorašnju tiskovnu konferenciju i medijski cirkus koji bi uslijedio. ...Sionski Priorat i/ili Merovinška krvna linija nikad ne bi jednostavno sebe demaskirali, otkrili tajnu svojeg identiteta i pouzdali se u to da će narodni zanos učiniti ostalo. Bilo bi previše skeptika. Bilo bi previše ljudi koji jednostavno ne bi bili zainteresirani. Čak i među onima pripremljenima za prihvatanje legitimnosti Merovinga, bilo bi previše onih koji bi imali primjedbe – previše ljudi, koji, neovisno o svojoj religijskoj orijentaciji, ne bi imali veće želje da njima vlada Mesija ili netko drugi. I bilo bi tu previše ljudi koji već imaju moć, ili su na putu da postanu moćni, koji bi teško prihvatali novi izazov na sceni.

[...] Zbog svih tih razloga pedigree ne može biti korišten kao oslonac na putu prema moći. Radije može biti adut koji se može odigrati samo za učvršćenje moći jednom kada je već zadobivena.

[...] Mi smo oprezni glede Sionskog Priorata. ...Ostaje činjenica da bilo koja koncentracija moći u rukama male grupe ljudi, pojedinaca – posebno grupe pojedinaca koja djeluje iz potaje – jest opasna.

[...] Pa ipak, naše doba izgleda da je određeno da prigrli jedan ili drugi oblik Mesijanskog mita u cilju dokučivanja smisla postojanja. ...Pitamo se da li je itko drugi osim odjela za specijalne efekte Holivudskog studija može dati vrstu Mesije koji je postao pogrešno očekivan. [Mesijansko Naslijede, 1986.; istaknuća, moja]

E, pa dajte da ja predložim nekog drugog koji će omogućiti Mesiju koji će doslovce izbaciti iz čarapa ljudi svijeta: 4D Orion OPS.

A iz praćenja ovog fenomena Sionskog Priorata, izgleda upravo kao da je podloga za baš takvu grupu. Što kažete na jednu malu „Jedan Svijet Religiju“ sa „Novim Svjetskim Poretkom“? Hoće li ih to potaknuti?

Ova mala količina uzoraka detalja izgleda kao čvrst dokaz za zavjeru multinacionalnih pojedinaca i grupa koje traže globalnu dominaciju, ali ako uzmemo u obzir Hermetičku maksimu, kako gore, tako i dole, moramo vidjeti da su svi ti događaji i pokreti u našem svijetu odražavaju uključiviju realnost – onu u kojoj 4D kontrolni sistem zahtijeva hegemoniju; miješajući karte tokom stoljeća, i namješajući male grupe u veće, a veće u još veća proširenja i obnovu prema slici „vatra i svjetlost“.

Novi Univerzalizam smatra da gnoza čovječanstva o univerzalnom Bogu, percipirana ili znana kao Vatra ili Svjetlo, ima središnje mjesto u svim religijama i kulturama i objašnjava njihov razvoj i raspad. [Haggar, Vatra i kamenje, 1991.]

Nalazimo se na prekretnici u kojoj nacije širom svijeta raspravljaju o političkom jedinstvu kao dijelu jednog, univerzalnog, svjetskog društva. I religija je ta koja je viđena kao ljepilo koje će sve držati na okupu. Jedini problem kojeg imamo kada razmišljamo o tome je: čija je prva?

Postoje mnogi koji vjeruju u staru laž da „...ograničenja koja usredotočuju i štite svaki „svijet“ mogu jedino biti zaobiđena od strane bića koja su psihički i moralno čista.“ Oni dalje objavljuju ideju da „...porijekla nametljivaca su lokalna i zemaljska. Više pod-ljudska nego ljudska. Atavistička. Tko bi propagirao tajnu da su odnekud drugdje, sa velikim moćima i vrijedni straha: otrcani blef i strategija.“

Ovaj pogled je predstavljen u knjizi Nicolasa Haggera Vatra i kamenje, gdje nalazimo slijedeće:

Širenje Vatre kroz religije je pokretačka snaga koja objašnjava postanak civilizacija. ...Može li biti rašireno prihvatanje ponovnog otkrića izgubljenog znanja Vatre? ...Istina sada biva otkrivana mnogo šire nego proteklih godina. Ezoteričko postaje egzoteričko, i postoje znaci da ono što je do sada bilo skriveno između grupica, sada je postalo šire dostupno onima „iz masa“ koji su spremni na potragu. ...Postoji dokaz (u velikoj mjeri prikupljen sa New Age konferencija) da u naše vrijeme vatra gori u svijesti prosječnih ljudi. ...Iskustvo Vatre će postati dostupnije cijelom ljudskom rodu kao što se uvijek širi tokom civilizacijskog rasta.

Pokret za demistifikacijom kršćanstva i ostalih religija predstavlja sljedeći korak u ovom širenju metafizičke svijesti, i izgleda da ćemo u našem vremenu dočekati Metafizičku revoluciju.

...Produbljanjem i proširivanjem Europske Zajednice u jedan integriran konglomerat može se očekivati da bude praćeno oživljavanjem metafizičke vizije.

...Vidjeli smo da su sve naše mrtve civilizacije nestale u većim grupiranjima; može li biti da će ta veća grupiranja nestati u jednom globalnom grupiranju, u jednoj globalnoj (čak i ako bude stvorena od strane amerikanaca) civilizaciji. ...Sve razne kulture i civilizacije granaju se iz jednog izvora i teku / utiču u jednu civilizaciju, možda već u naše vrijeme. Je li to kraj vizije Vatre – vizije Boga – u povijesti: da se ujedine sve svjetske civilizacije u jednu?

Ako jedna Američki-vođena globalna civilizacija uzme mjesto u 21.st., njena obnova razvoja biti će Vatom-vođena. Drugim riječima, njen razvoj bit će kreiran, ujedinjen i održan jednom globalnom Vatom (njena središnja ideja) koja će biti prenošena svjetskim masama kroz jednu religiju. ...Ona će upotrebljavati revolucionarnu satelitsku tehnologiju i svjetske komunikacije da objavljuje svoju poruku.

... „Alternativni“ New Age pokret grupica bio je inspiriran razvojem Američke Vatre. Također je bio inspiriran vizijom 1776. Iluminata, herezom koja potiče ujedinjenje svih svjetskih religija. ...New Age pokret pun je ljudi su bili prosvjetljeni ili su na rubu prosvjetljenja. Oni su u New Age grupama radije nego unutar Kršćanskih, jer su se (možda prerano) otcijepili od tradicije koju su poštivali jer su bili oslabljeni 3 i po stoljetnim humanizmom i materijalizmom i sekularizacijom tradicionalne Kršćanske vizije mistika 14-og st. kojima su se divili. ...To izgleda kao da se New Age zajednice grupiraju prema ideji Američki-vođene globalne religije. Ustvari, sa stajališta dolazeće Američki-vođene globalne civilizacije, New Age zajednice obavljaju izvrstan posao pripremanja za globalno kulturno vodstvo.

...Iz njihovih napora može izrasti globalna religija koja će ujediniti i dominirati Američki-vođenom globalnom civilizacijom 21.st. kao što je rano kršćanstvo ujedinilo i dominiralo novim Rimskim Kršćanskim i Bizantskim Carstvima. Kao što je kršćanstvo apsorbiralo elemente drugih metafizičkih sistema – druidskog Yesu, eluzinijanskog zrna, rimske Isis (koja je postala djevica Marija) itd., - tako je i nova Američki-vođena univerzalistička religija Vatre usvojila iz Europskog sinkretizma {sinkretizam=kombinacija raznih vjerovanja i praksi kultura koje dođu i interakciju jedna s drugom, - p.p} ... [Haggar, ibid, istaknuća moja]

Ovako dolazimo do potpuno drukčije perspektive; jednu u kojoj Iluminati, koje je autor povezao sa kontrolom svjetskih bankovnih interesa koji financiraju ratove i revolucije, i koji su „dobri dečki“, jer, na kraju ono što je bilo „evoluiralo“ jest Univerzalna religija i vlada. Ucrtao je ono što zove „Vizija boga u 25 civilizacija“, što je, kako kaže „Velika ujedinjavajuća teorija svjetske povijesti i religije“. On definira 61 fazu civilizacije i vidi, u biti, „laži“ propagirane u ime religije, kao prihvatljive ako daju „civilizacijske“ rezultate.

U svojim sam proučavanjima, koja su izgleda dublja od Haggarovih, došla sam do različitih zaključaka o pravim razlozima zbog kojih takve „faze“ uvijek završavaju podvođenjem jedne ili više kultura pod drugu, i to je skoro neizbjegno povezano sa genocidom. No, Haggar je jednostavno ispolirao tu činjenicu na svom putu prezentiranja krajnjeg rezultata kao pozitivnog. Pitam se da li je svjestan da posljednje takvo podvođenje može biti pod snage koje nisu u imidžu njegove „Vatre“. Iskustvo nam je – kroz tisućljeća – pokazalo, kao što su napisali LL&B :

„...Ostaje činjenica da bilo koja koncentracija moći u rukama male grupe ljudi, pojedinaca – posebno grupe pojedinaca koja djeluje iz potaje – jest opasna.“

I mi smo još jednom podsjećeni na ono što su Kasiopejci rekli u pogledu ovoga:

O: Evo vam nešto za razmišljanje. Kako to da su vaši naučnici previdjeli nešto što je očigledno kod inzistiranja na činjenici da vanzemaljci ne mogu doputovati do Zemlje iz dalekih planetarnih sistema?

P: Šta je tu - očigledno?

O: Čak kad brzina svjetlosti ili brzina veća od brzine svjetlosti ne bi bila moguća, a naravno da je, ne postoji razlog zašto neka vanzemaljska rasa ne bi sagradila neku vrst svemirskog broda na kome bi proživjelo nekoliko generacija. Oni bi tako mogli putovati, odnosno, prelaziti velike razdaljine u vremenu/prostoru tražeći neku civilizaciju pogodnu za osvajanje. Kad najdu na jednu takvu civilizaciju, oni onda postave brod u orbiti na određenoj distanci, a onda izgrade i baze na tvrdim površinama u tom solarnom sistemu, i nastave sa manipulacijom odabране civilizacije, dok ova ne izgradi jednu pogodnu tehnološku infrastrukturu. A onda poslije institucioniranja jednog dugog polaganog i velikog projekta kontrole i programiranja svijesti te populacije, jednostavno uđu i preuzmu kontrolu, kad je situacija za takvo nešto najpogodnija.

[...] P: Pa, budući da nas je mnogo ovdje, zašto jednostavno ne dođu i preuzmu sve?

O: To je njihova namjera. To je njihova namjera izvjesno vrijeme. Oni su putovali naprijed i nazad kroz vrijeme kakvo vi znate, da bi namjestili stvari da mogu apsorbirati maksimalni iznos negativne energije iz ove planete iz prijenosa s 3. na 4. nivo koji će planeta iskusiti, nadajući se da vas mogu porobiti na 4. nivou i tako postići nekoliko ciljeva:

1. opstanak njihove rase kao vitalne,
2. povećanje njihovog broja,
3. povećanje njihove moći,
4. širenje njihove rase kroz realitet četvrtog denziteta.

Radeći sve to, miješali su se u događaje koji su se dešavali, kako vi mjerite vašim kalendarskim sistemom, otrilike 74 tisuća godina. I oni su to činili naprijed i natrag u kompletno mirnom stanju vremensko-prostornog putovanja, za čitavo to vrijeme.

[...] Q: Sad, sklapanjem informacija o religijama kroz stoljeća, dolazim teška srca do spoznaje da je cijela ideja monoteizma, koja je očigledno temelj koncepta 'sinova zakona jednog', najdomišljatiji, najpodmuklji i najlukaviji način kontrole od svega s čim sam se ikada susrela u životu. Nevažno odakle dolazi, religiozni ljudi kažu "mi imamo JEDNOG boga, MI smo njegovi agenti, platite nam vašim novcem, i mi ćemo mu reći da bude dobar prema vama u sljedećem svijetu!"

O: Pametno, ako je netko obmanut. Budalaština je ako netko nije.

P: Dobro, znam! Ali razotkrivanje ove obmane, ove laži da je 'moć tamo negdje' je nevjerovatno. Dakle, Kantekijanci su bili 'sinovi Beliala', što nije negativno kako sam tada tumačila. Stoga, 'Sinovi zakona jednog' je izvitopereno u monoteistički Judaizam, koji je onda transformisan u Kršćanski mit, i to je tema koja traje još iz vremena Atlantide.

O: Satkana od onih koji se predstavljaju kao svjetlost.

P: I uvek je bilo na taj način. Pojavljuju se kao 'anđeli svjetlosti.' I, suštinski, sve u povijesti bilo je ponovo napisano od strane ove grupe.

O: Pod utjecajem ostalih. Prepostavljate koga?

P: Pa, Orion OPS.

O: Šaljući stupove svjetlosti i vatrene kočije da dostave poruku.

I, vrlo sigurno, taj Rennes-le-Chateau biznis je jedan od najjasnijih primjera takvih manipulacija, kao što ćemo uskoro vidjeti. To je, kako je Haggar sugerirao: "Pokret za demistifikacijom kršćanstva i ostalih religija," dizajniran kao infrastruktura „jednoj globalnoj (čak i ako bude stvorena od strane amerikanaca) civilizaciji.“ On također lukavo ukazuje da „...sa stajališta dolazeće Američki-vođene globalne civilizacije, New Age zajednice obavljuju izvrstan posao pripremanja za globalno kulturno vodstvo.“

Krajnje je zanimljivo da Haggar sugerira da će ta „Nova Svjetska Religija“ biti „stvorena od amerikanaca“ u svjetlu napomene date od Kasiopejaca:

P: Zašto je većina otmica od strane Sivih u SAD-u, nego u drugim državama širom svijeta?

O: Vlada je otvorila kanal. Sjeverna Amerika je „glavni grad“ OPS-a, trenutno.

Upravo tako, gomila će biti na vrhovima nebodera sa znakovima dobrodošlice u rukama, plešući i slaveći dolazak njihovih „spasitelja“; onih koji su došli da spase ljudsku vrstu. Kao „glavnim zadatkom“, trebala bih dodati.

Na jesen 1996., BBC je prikazao još jednu Rennes-le-chateau emisiju koja je u biti „raskrinkala“ cijelu stvar. Sada su govorili da pergamenti koji su navodno bili pronađeni od strane Berengera Saunierea bili moderne krovotvorine. Izgleda da su bili krovotvoreni od strane bliskog suradnika Pierrea Plantarda, Marqiza Philippea de Cheriseya. Očito da su se zavadili i cinkali jedan drugoga. Pierre Plantard je otkriven kao subverzivan element sa Naci vezama i ekstremno desničarskog krila politike. I ne samo to, Plantard je bio osuđivan za kaznena djela prevare.

Ispalo je da su tzv. Tajni Dosjei Sionskog Priorata koji su bili podmetnuti u Nacionalnu Biblioteku, vrlo vješte izmišljotine, kombinacija velikog znanja povijesti i majstorskog skretanja u fantaziju. Itd.

Iz istraživanja napravljenog za tu emisiju, očito je naučeno da je Gerard de Sede znao da su dokumenti bili lažirani i to ili prije svog prvog sastanka sa Lincolnom ili vrlo brzo nakon toga. Henry Lincoln i njegovi kolege radili su deset godina nesvjesni da su ih vukli za noseve.

Isto tako, većina autora koji su pisali o predmetu Rennes-le-Chateaua slijedili su istraživanja LL&B. Izgleda da su svi prihvatili vjerodostojnost Sionskog Priorata i njihovih dokumenata, Tajnih Dosjea i svega toga.

Također, nešto se bilo zbivalo tamo u Rennes-le-Chateau što je bilo dovoljno moćno da zavara tolike ljude!

Nedavno je objavljena nova knjiga naslova Mreža od zlata koju je napisao Guy Patton. On tvrdi da tamo POSTOJI cabal (slično kao tajno društvo) neke vrste, oko Rennes-le-Chateau zagonetke, i oni su povezani sa Naci tipovima. Napravio je dobar slučaj za Plantardovu povezanost sa takvima.

Interesantnija je njegova veza sa politikom Abbe Saunierea i izvjesnim grupama koje su bile umiješane u Arktos mit o arijskoj nadmoći. To je najinteresantniji niz zapažanja koji će imati veliku vrijednost u našoj priči kako budemo išli dalje. Nažalost Patton nije provjerio izvore svojih izvora pa je knjiga nekako plitka u terminima ili tvrdnjama da je cijeli problem u hramskom blagu, i da je to ono za čime su Nacisti i ostali tragali već jako dugo vremena. Nije, u to vas mogu uvjeriti. No, kao što ćemo vidjeti oni definitivno tragaju za nečim za što vjeruju da će im priskrbiti konačnu moć nad cijelim svijetom. I može biti da je ta tajna otkrivena u Rennes-le-Chateau onima dovoljno mudrima da se probijaju kroz dezinformacije.

Čini se prilično jasno da tu postoji čvrsto vjerovanje u neku vrst skrivenog blaga u toj regiji, ali još jedna knjiga, Konj od Boga, (što sugerira pomoću niza zapanjujućih slučajnosti da je blago zapravo Zavjetni Kovčeg), indicira da je Abbe Sauniere bio plaćen od strane Abbea Boudeta. Praćenje potrošačkih navika Abbea Saunierea izgleda da to potvrđuje. Imao je razmimoilaženje sa Boudetom, svojim prijateljem, i tada je dotok novca prekinut. Kratko nakon njihovog pomirenja, novac je počeo ponovo pristizati, te je Sauniere napravio neke ambiciozne građevinske planove, ali je Boudet ubrzo umro, a sve je obustavljeno kada je umro i Sauniere. Možda je jedan prouzročio smrt drugoga, pa se onda morao riješiti i sebe?

Nedavno se pojavila još jedna knjiga, Rex Deus, koja nadmašuje sve ostale u svojoj apsurdnosti i oslanjanju na iste stare pretpostavke. Samo što je obmana zabilježena u njoj zaista patetična u usporedbi s onom Sionskog Priorata! U Rex Deusu „krvna linija“ je ona od 24 starješine Jeruzalemског Hrama, a jedini predlagач te ideje je čudni informant koji se zagonetno pojavio pred autorima i ispričao im svoju priču sa velikom iskrenošću i uvjeravanjem. No, nažalost, nije bio u stanju priskrbiti dokumente za koje je tvrdio da postoje, jer je njegov brat prodao komodu u kojoj su

bili sakriveni! Kako tužno i kako prikladno! Naravno, autori tvrde da su bili krajnje impresionirani njegovim manirama, njegovom pričom, i uslijedenom „verifikacijom“ koju su našli u drugim radovima (većina kojih je bila utemeljena na Rennes-le-Chateau biznisu). Huh. Zar nisu ništa naučili iz iziskustava LL&B?!

Jedino pitanje koje imam za Marilyn Hopkins, Grahama Simmansa and Tima Wallace-Murphya o njihovoj knjizi pomenutoj prije, je: Jeste li tražili od svog momka da napravi analizu krvi? Ako je bio iz linije svećenika, znači da je bio Cohen, a znanstveno je dokazano da Coheni imaju vrlo poseban set genetskih markera.

Cohanim (množina od Cohen) su svećenička obitelj židovskog naroda, članovi plemena Levijevog. Židovska tradicija bazirana na Tori, je da su svi Cohanim direktni potomci Aarona, Mojsijevog brata. Cohenska linija je patrilinealna – proslijedi se sa oca na sina bez prekida već 3,300 godina, ili više od 100 generacija.

U studiji, kao što je izviješteno u prestižnom britanskom znanstvenom časopisu Nature (02.01.1997.), 188 židovskih muškaraca bilo je zamoljeno da daju nešto ćelija iz obraza iz kojih je njihova DNK bila izvučena za studiju. Učesnici iz Izraela, Engleske i Sjeverne Amerike bili su zamoljeni da kažu da li su bili Coheni, Levi ili Izraeliti te kakvo je njihovo obiteljsko porijeklo. Rezultati analize markera Y kromosoma Cohanima i ne-Cohanima bili su zaista značajni. Poseban marker (YAP-) detektiran je u 98,5% Cohanima i beznačajno malom broju ne-Cohanima.

U drugoj studiji, dr. Skorecki i kolege prikupili su više DNK uzoraka i proširili njihovu selekciju Y kromosomskih markera. Učvrstivši svoju hipotezu o zajedničkom pretku Cohena, iznašli su da je posebno polje od šest kromosomskih markera pronađeno kod 97 od 106 testiranih Cohena. Ova je kolekcija markera postala poznata kao Cohen Modal Haplotype (CMH) – standardni genetski potpis židovske svećeničke obitelji. Šanse da se ovi nalazi dobiju slučajno su 1: 10.000.

U nedostatku i jedne mrvice dokaza za tvrdnje „Rex Deusovog“ informanta, ne bi bilo naodmet to tražiti – nekoliko obraznih ćelija i imaš slučaj/predmet. Bez toga nije napravljeno ništa do galame na pijaci sa još istih starih besmislica.

No, vratimo li se do ponovljenih incidenata „zapanjujućih sinkroniciteta“ i slučajnosti, i onome „bili smo vođeni“ na ovo ili ono čudesno otkriće, ja mislim da su autori Grobnice Boga (koji tvrde da je tajna u tome da je Isus sahranjen blizu Rennesa), i Konja od Boga, podjednako upravu kao i LL&B! Iskustva koje je opisala Martha Neyman, autorica potonje knjige, izazvala su jednu razmjenu mišljenja između nas, koje bih htjela podijeliti sa vama:

Od: Laura Knight-Jadczyk
Datum: Utorka, 03.11.1998.

Draga Martha,

...Prije dosta vremena shvatila sam da je taj Rennes-le-Chateau „biznis“ bio jedan „konstruirani“ arhetip. Oni koji su imali uloge u njemu, odigrali su ih s razlogom, iako dosta često, nisu ni shvaćali da su bili manipulirani od „skrivenih šefova“. I, bez sumnje, ta bića POSTOJE i svi događaji u našim životima su „upravljeni“ od njih iza scene. Oni stvaraju i uništavaju „tajna društva“ po volji, uključujući Templare, Sionski Priorat, Masone, Rozenkrojcere itd. Sve su to „pokrića“ i „slike u magli“. Oni postoje u kontinuitetu mnogo hiljada godina.

Zbog tog razloga, posljedica događaja koje si tako razumski opisala, uvezi s glavnim igračima u ovoj

„drami“ mi je jako značajna. Uklapa se u neke od mojih procjena koje sam napravila glede Saunierea, Gelisa, Boudeta i Bigoua. Postoji „pravilo“ u špijunaži: Promatraj činjenice, SAMO činjenice i razlučuj unazad dok ne otkriješ TKO iz njih profitira i to će ti dati istinu. Ja to radim već godinama, i to je najplodnija metoda, bez obzira što se procjenjuje.

Svijet u svom najširem smislu jest projekcija, slična onoj u Platonovoј pećini. Mi nemožemo u potpunosti znati porijeklo tih „sjenki“ osim ako ne nadiđemo našu fasciniranost tim pokretnim šablonama i napustimo pećinu. No napraviti to, znači da moramo najprije biti svjesni da MOŽEMO napustiti pećinu ...

Kao što sam rekla, taj je biznis „iskonstruirani arhetip“. Štaviše, to je holografska projekcija mnogo veće drame. No rješavanje zagonetke na nižoj razini je ključ za rješavanje zagonetke na većoj. Ona ne završava, čak ni ne počima u južnoj Francuskoj.

Postoje izvjesne „ključne točke“ na planetu koje sam otkrila... sa čudnim imenima i brojkama... i „hramske“ karakteristike koje su očito zaklonjene od svjesnosti ostalih. Postoje simbolički, semiotički i filološki substrati „događaja“ koji zavrte mozak.

Jedna stvar o kojoj malo ljudi razmišlja je „TKO SVE TO RADI?“ A povezano sa tim je i: koje su njihove sposobnosti? I to je najvažnije. Ako ja, npr., podcijenim „njihove“ mogućnosti, sigurno ću biti prožderana. U ovom pomanjkanju shvatanja o tome tko drži tajne i intelekta koji se krije leži uzrok toga da mnogi u analizama omanu u svojim analizama. Obzirom da sam uvjerena da se radi o EPOHALNOJ tajni koja uključuje povijest čovječanstva, micanja i promjena masivnih energija u samom planetu, onda MORAM razmišljati o „figurama“ koje stoje u pozadini svega toga.

Spomenut ću jedan primjer... sjeti se šta si napisala o danu svetog Anthony-a... 17.01. ... i broju devet... i sve to. To je razumno bazirano na onome što je dostupno ... ali postoje značenja starija od toga... i ona iskršavaju u Mayanskim građevinama... Bila sam u Meksiku prošle godine i došla preko puta figure urezane u ono što je nekad bio bazalni reljef Mayanskog hrama... Bila je to figura čovjeka sa odstranjenim mesom sa njegovih butina i lubanje... ali sa netaknutim ostatkom tijela... i noge je imao prekrižene... Imam jednu izvrsnu fotografiju toga koju sam podijelila sa nekoliko ljudi. Sigurna sam da prepoznaješ simbol... A ovdje je drevni kult Janusa – čuvara vrata – kome je posvećen 17.01. ... i bila je proslava sv. Augustina isti dan ... i imamo pustinjaka u pričama o gralu... čiji je heroj Perceval... „onaj koji sijeva dolinom“, ili „mumija sa dugačkim članom“, ili „pour suivant...“ izaberi sama.

Neymanova mi je otpisala:

Subjekt: Re: Konj
Datum: Utorak, 24.11.1998.
Draga Laura,

Do sada si vjerojatno pročitala moju knjigu. Pošto si dobro potkovana znanjem o simbolima, i znaš toliko više od mene, cijenila bih ako mi možeš dati mišljenje...

Iznašla sam da je teško pokušati objasniti joj da bi njeni doživljaji svih slučajnosti i shvaćanja, „magični predio“ koji joj se pokazuje u sinhronim i ošamućujućim simbolima, MOGLI biti velika manipulacija, ali htjela sam pokušati:

Impresionirana sam sa onime što si napravila, a počela si sa manje-više praznim ekranom. Imala si jedinstvenu prednost što si „bila tamo“, a što ja nisam... ali, da, postoji MNOGO toga o čemu bih voljela diskutirati, i pitala sam se koliko ćeš otvorena biti za ovo „stapanje dviju glava“ na istom subjektu. Znam da sam kao majka svemu što napišem i vrlo senzibilna prema „kriticizmu“. Tako da ne bih željela reći ništa uvredljivo. Istovremeno ti si TAMO i možeš odgovoriti na neka moja pitanja, i mislim da ima par stvari koje zahtijevaju daljnji rad. Ako si spremna na mali dijalog o tom „Rennes itd.“ Biznisu, reci mi.

Ono što želim da napravim je slično onom što moj suprug čini... dobiješ teoriju, sagradiš strukturu, vidiš kako se ponaša kao „radna hipoteza“, i ako ima problema, podereš ju i počneš ponovo. On radi takve stvari. Imao bi neku ideju, potrošio tjedne na stranicu po stranicu matematičkih kalkulacija i onda udario u zid i počeo sve ispočetka. Sjedili smo jedne noći i analizirali, na način „teške nauke“ dokaze o „fenomenu“ Rennes... Bila je to zanimljiva vježba sa interesantnim „zaključcima“. Tada sam mislila kako je šteta što nisi sa nama jer smo imali toliko pitanja a nismo imali mogućnost osobne istrage ili promatranja.

Reći će da su neke od stvari koje si našla fascinantne i uvjerena sam da ima neke svrhe i razloga u njima, a možda je i konačan zaključak ispravan – ili vrlo blizu... ali ima i velikih pukotina u povijesnoj pozadini i simbolici istog. Ima mnogo stvari koje su prešle preko, u analitičkom smislu – čak uključujući taj biznis sa „sinkronicitetom“ koje smo obje iskusile u ovoj stvari. Taj „čudesni“ spoj „tragova i artefakata“ teži da nas uvjeri da su naše ideje ispravne... No iznašla sam da je to, često, mnogo komplikiranije – kao šah. Neki od tih „sinkronih“ događaja su kao potezi na šahovskoj ploči, povučeni od tih „neznanaca“ a oni čekaju da vide da li ćemo mi prozrijeti zavrzlamu... Isto tako mi možemo i napraviti grešku „padanja u zamku“ uzimanjem ponuđene figure dok nas se priprema za strelovit i ošamućujući mat. NIKAD ne potcenjuj vještina i podmuklost protivnika.

Tvoje ideje su uokvirene u dosta slične termine kao i kod momaka koji su napisali Svetograliske serije, kao i kod onoga koji je napisao Grobnicu Boga... u smislu da su sve vrsti „sinkronih“ i „čudesnih“ korespondencija bile pronađene kao odgovor na različite ideje koje su imali. To bi trebalo biti uzrto kao upozorenje da se to može dogoditi svakome. Zbog tih stvari ste svi vi bili uvjereni da ste „na pravom tragu“... ne zaboravi to. Oni, iskreno kao i ti, bili su uvjereni u „ispravnost“ njihovog „puta“ i zaključaka zbog ISTE VRSTE IZVANREDNIH SINKRONICITETA!!!

Zapamti – NIKAD NE ZABORAVI – da protivnik želi da mi dođemo do krivih zaključaka... I nikad ne zaboravi da su on/oni mnogo pametniji i uvježbaniji u ovom zavaravanju nego što mi to uopće možemo i zamisliti. To NIJE tajna od par stotina godina trajanja. Ona je TISUĆAMA godina stara...

Zašamti, ovo je sve „glasno razmišljanje“, da tako kažem, ili na papiru. To je samo „scenarij“ kojeg treba isprobati. Neću se pretvarati da je to konacan ishod. Dakle ide: Na strani 4 govorиш o BBC dokumentarcu u kojem su mediji, koji su već jednom „vrbovali“ „misteriju“, sada istu i zgazili. Postavila si vrlo dobro pitanje: Zašto ubiti dobru priču?

Pa, možda, u ovoj točki vremena, oni NISU ubili dobru priču, jer je već ionako bilo poprilično onih koji su prionuli za nju, tako da bi to bilo nemoguće napraviti... bilo je to samo još više neslaganja. Ustvari, taj bi potez mogao biti kontra-produktivan tako da se ljudi pitaju ista pitanja kao i ti... kao kada vlada stalno poriče NLO-e... i što više oni to rade, to više ljudi vjeruje da nešto skrivaju. Tako da je ovo pravo mjesto da uzmemo u obzir „dvostruku i trostruku reverznu psihologiju“ obično u upotrebi od strane medija i tkogod njima vlada. Tako mislim da je tvoje pitanje mnogo dublje nego što misliš.

Ono, isto tako, baca svjetlost na još jedno područje... izgleda da su ti momci koji su zarađivali novac na tom biznisu bili manipulirani os početka do kraja. A zarađivanje očito nije bio objektiv – iako im je možda bilo primamljivo. Ili je moglo početi za njih kao primamljivo, ili kao šala... a kasnije se pretvorilo u ozbiljno. I tako možemo izvesti zaključak da je objektiv ove izjave BBC-a bio da izazove upravo suprotno... udahnuti nov život subjektu uz pomoć reverzne psihologije.

Dakle, pitanje o tome sada je: Zašto? Zašto žele zadržati pažnju na ovom području? Zašto je pažnja privučena na to područje u početku?

Preskočimo sada do stranice 17 gdje si izlistala „činjenice“ koje se mogu potvrditi i odatle malo prepraviti. Tri „činjenice“

Dokumenti su pronađeni 1886. Ne možemo to prihvati kao činjenicu. To je samo rekla-kazala. Bez obzira na razne argumente za, o, protiv ili štogod, nitko, NITKO, osim osoba čiji je kredibilitet upitan, nije NIKADA VIDIO ijedan stvaran, drevni ili makar malo stariji od tih dokumenata. Nisu bili predati na ikakve profesionalne analize, jer nikada nisu bili ni napravljeni. Reći „Otkriće manuskriptata je ključ za zagonetku Rennes-le-Chateaua,“ je velika prepostavka. Ostavimo ih, dakle, za trenutak po strani. (ne očajavaj, ja sam nemilosrdna, ali to je korisno, kao što ćeš vidjeti.)

Da je Sauniere kopao po noći na groblju bez očitog razloga, sa svojim pomoćnikom. Kakvu potvrdu toga imamo? Nije mi jasno iz raznih priča... ali izgleda da je primarni izvor te informacije bio jedan starac koji „se sjetio“ svega toga nakon mnogih godina... i, uvezši u obzir okolnosti svega ostalog... to je rekla-kazala. To nije prihvatljiva činjenica.

Sauniere je trošio više novaca nego što su mu bili prihodi kao seoskon svećeniku. Napokon smo na čvrstoj nozi. Postoje glavne knjige, kažeš, sa tom informacijom ubilježenom, koja se može smatrati „pravim dokazom“. I tu je i dokaz građevnog projekta koji je koštao više novca nego je momak mogao zaraditi. Imamo ČINJENICU. Samo jednu, do sada. Sjeti se, naša VJEROVANJA nisu ovdje bitna... naši osjećaji, naši odgovori na naše čudesne „sinkronisitete“, i sve to. Moramo se riješiti magle emocija.

Sada, kako bi znali koje bi tu još „činjenice“ mogle biti, možda možeš odgovoriti na slijedeća pitanja? Napisala si: 1892., Sauniere je često odsutan bez dopuštenja. Što radi i gdje odlazi, ostaje tajna... Kaže TKO? Citiraj izvor.

Napisala si: 1894., zajedno sa Marijom (Marie), išli su u duge šetnje. Skupljali su kamenje koje su koristili za ukrašavanje vrta sa pećinom. Kaže TKO? Citiraj izvor.

Napisala si: Također 1894., potpomognut povjerenja vrijednom pomoćnicom, Marijom, počinje kopati na svom groblju! Po noći, pod okriljem tame... Kaže TKO? Citiraj izvor.

Grobnica/nadgrobni spomenik Marie Negre D'Ables, kojeg je on navodno uništio, ali, fantastično, desilo se da je bio „kopiran“... jesli li svjesna istrage u „pozadinu“ te male knjige u kojoj je navodno reproduciran? Da je bila u rukama iste osobe koja je pohranila „Tajne Dosjee“ i sve to u Nacionalnu Biblioteku? Ideja da je Abbe bio „nešto tražio“ može biti samo glasina. Ali, zašto? Odakle je mogla stići takva glasina?

Priča o Mariji Denarnaud, (kompanjonki Abbea Saunierea), u njenim starim godinama je prilično poučna: Sigurna sam da imaš par „starih ljudi“ u obitelji i upoznata si sa njihovim malim „manipulacijama“ i osjećajima „bespomoćnosti“ kako stare. Sada, samo pretpostavi da je POSTOJALA neka Abbeova tajna... koja nema ništa sa „blagom“ ... i štogod da je bila, umrla je sa njimekao i izvor prihoda. Ali, Marija u svojim starim godinama, očajna da si osigura komfor, znajući da je ovaj posjed sve što ima, i koji je skup za održavanje, a novac više ne dobiva, nagovještava

ljudima koji se brinu za nju, da postoji „tajna“ koju će im reći prije no što umre... Očito, to je da zadrži „kontrolu“ nad svojim životom u maloj mjeri koliko još može. Zvuči kao ono: „Ako budeš dobar prema meni, sjetit ću te se u svojoj oporuci,“ rutina tako uobičajena među starim ljudima... Iz opisa koje sam čula, ljudi koji su brinuli o njoj imali su naporan posao. Da li misliš, da je imala neku tajnu koja bi omogućila pristup novcu, da si ne bi omogućila bolju skrb, radije nego da ovisi o pomoći stranaca koje je kontrolirala sa obećanjem o tajni? To je tako tipično što bi stara gospođa učinila.

Ali što se dogodilo? Ona umire bez da ikome išta kaže! Navodno. Pa, momak provede neko vrijeme tražeći moguće blago, za koje se nada da je tamo... jer mu je stara tao rekla... ali, nema sreće... možda shvati da je bio nasamaren... i priča koju si opisala, o nagovještaju u papirima o blagu, da se stvorи posao za hotel... pa, momak je samo igrao sa kartama koje su mu podijeljene, i ja vjerujem da je to izvor cijele trenutačne eksplozije „Rennes-le-Chateau“ industrije kućica u „lovu na blago“. ALI, to JOŠ NE OBJAŠNJAVA ABBEOV NOVAC!

Ok, momak je imao nešto novaca. Ne samo to, i njegov je biskupi imao nešto novaca... a obojica su bivala plaćena od strane drugog svećenika, Boudeta... i ne samo to, bio je tamo i treći svećenik koji je bio ubijen.

Ovo du ČINJENICE od KRAJNJE važnosti! Ostalo su samo glasine, dimna zavjesa, rekla-kazala i tome slično.

Sada, jasno, ako je istina ono što kažeš da je dotok novca stizao od Henrika Boudeta, koji je napisao čudnu knjigu o jeziku... (i ja bi vrlo rado stavila ruke na kompletну kopiju te knjige!), tu bi zaista mogao biti kod... ali ne kako to svi misle.

Sada, na stranicama 19, 20 i 21 daješ neke vrlo zanimljive činjenice IZVAN NIZA. Pitam se da li je to bila odsvjesna omaška? Jer stavljanjem njih U NIZ to čini vrlo interesantnim za čitanje. Evo ih:

1852. rođen Sauniere

1878. Abbe od Rennesa, Pons, umire.

1881. Abbe Charles Mocquin je postavljen (za svećenika), ali napušta nakon samo nekoliko mjeseci. (Je'l dan i jedan razlog odlaska?)

1885. Maj, 05. Abbe Antoine Croc napušta Rennes... (Koliko je bio tamo? Ovo budi znatiželju. (Je'l dan i jedan razlog odlaska?)

1885. Juli, 01. Sauniere je postavljen (za svećenika) kod Rennesa...

1886. Sauniere prima „novčani poklon od grofice Chambord.“ (ili je to zapravo „prvo plaćanje“ od Boudeta? Vidimo da Sauniere nije namjeravao otiti nakon samo nekoliko mjeseci... pitam se zašto? Što je tamo što ga drži kada ostala dvojica postavljenika nisu mogla čekati a da ne odu ili su smatrani „neprikladnima“ od nekoga?)

1886. Prema Glavnim Knjigama, bilo je to u to vrijeme, kada je Abbe Boudet počeo plaćati Sauniereu. Je li to bilo također i vrijeme kada je počeo plaćati Billardu u Carcassonneu? Ima li datuma o ovome? Biskup je dobivao dvaput više od Saunierea prema tvom izračunu. Je li to bilo za isto razdoblje? Biskup je većinu dao za milostinju. (Je li to bilo zbog nečiste savjesti?)

1887. juli, u crkvu u Rennesu postavljen je novi oltar. Ovo budi znatiželju. Je li to bio kompletno NOV oltar ili se radilo o ponovnom namještanju starog? Ako je ono prvo, što se dogodilo sa STARIM?

1889. Biskup Felix Billard posjećuje Rennes po prvi puta... (mora da je bila neka vrst „sastanka“ među ovim momcima. Raspravljali su tko će šta dobiti, tko šta treba da napravi i tome slično...)

1891. Septembar, 21. unos u Sauniereovu dnevniku – „pismo iz Granesa – otkriće grobnog svoda, kiša

navečer.“ (ne zvuči kao nešto neobično, jer je radio glavnu restauraciju svoje crkve. I, on ne izgleda previše zainteresiran za to, jer to nije stavio na prvo mjesto.)

1892. rekla-kazala da je Sauniere bio odsutan bez odobrenja. (osim ako ne postoje dokumenti koji bi to potvrđivali)

1894. rekla-kazala, osim ako nije dokumentirano, skupljanje kamenja za pećinu

1894. . rekla-kazala, osim ako nije dokumentirano, prekopavanje po groblju.

1896. restauracija crkve skoro dovršena. Sauniere kupuje još zemljišta.

1897. Jun, 6. Billard u posjeti i vrt je otkriven/otvoren. (možda se radilo o još jednom „sastanku“ među „momcima“)

1897. Abbe Gelis je bio ubijen. Izvješteno je da je bio mučen prije smrti. Trebao se povući u mirovinu sljedeći dan. Sudija pronašao novac skriven na raznim mjestima u vikarijatu... možda je bio na „platnom spisku“ ili... On je bio prisian sa Saunierom i Boudetom i bio je tamo od 1857. Koliko je dugo Boudet bio u regiji? Bio je tamo dosta dugo... spremao se u mirovinu... možda uzeti tajnu izvora financiranja sa sobom, ili zastrašen da učini nešto drugo na sastanku... ili bi, kada bi bio u mirovini, predstavljao na neki način prijetnju. Ovo treba još ispitati.

1898. sauniere kupuje zemljište na kojem gradi svoju vilu.

1902. Biskup umire.

1902. postavljen je novi Biskup koji od Sauniera zahtjeva objašnjenje porijekl tog blagostanja...

Izgleda da je stari biskup „štito“ ostale „momke“ na neki način, dakle ne izgleda da bi to mogla biti „tajna“ da crkva želi skriveno...

1902. Sauniere se prepire sa prijateljem Henrijem Boudetom. Prijateljski odnosi su prekinuti... Čudno da je do toga došlo odmah nakon što je Biskup umro, a novi biskup zahtjevao objašnjenje o novcu od Sauniera. To je najčudnija stvar od svih. Ako postoji neka tajna među njima i sauniere je pod pritiskom da ju otkrije, ne ispada baš pametno od Boudeta da raskine veze sa Saunierom ako Sauniere ZNA nešto o Boudetu što bi mogao ispričati. Ova točka zahtjeva još razmatranja. Nešto je tu čudno.

1910. Juli, 23. Sauniere je suspendiran sa svojih dužnosti. Ako je Boudet bio zabrinut da će Sauniere nešto izbrbljati, došao bi da ga spasi. Što se događalo Boudetu u to vrijeme? Je li mu samome išlo dobro, ili su i njega propitivali?

1915. Boudet je poslao poruku Sauniereu... kratko nakon izmirenja Boudet umire. To je čudno, da je Boudet poslao tu poruku... je li to dokumentirano? Ili je to dokumentirano OD Saunierea? Je li išao u nenajavljen posjet Boudetu? Koliko vremena nakon posjete je Boudet umro?

1916. Sauniere odlučuje da izgradi STVARNO veliku...

1917. Januar, 22. Sauniere iznenada umire.

Od svih zanimljivih činjenica iznad, dvije koje su me se najviše dojmile, su da je u godini smrti Gelisa, Sauniere kupio zemljište na kojem je planirao izgraditi vilu – ali čeka sa izgradnjom tri godine; i, u godini nakon smrti Boudeta, Sauniere odlučuje da stvarno da puni zamah svojem graditeljskom projektu. Dakle, ono što imamo nakon što se riješimo priče o pergamentu, blagu i cijelom tom neredu, jest VRLO čudna priča. I, izgleda mi da nakon što je izvjesna pažnja posvećena području zbog finansijskih potreba Corbua i obitelji, tamo je postojala OČAJNIČKA potreba da se napravi smutnja – da se odvuče pažnja od situacije koja obuhvaća svećenike – i njihova prijateljstva i njihove financije.

Pitanje bi bilo ZAŠTO bi to bilo tako važno nakon toliko vremena?

Dokaz indicira da to nije tajna crkve; ideja o „blagu“ je srušena također, koliko mogu vidjeti; svi dijelovi slike „Arkadijski pastiri“ koji se odnose na ovo područje većinom su se pokazali kao „namještajka“. Ali, nešto SE događa!!!

Postoji li povezanost između činjenice da je Abbe Gelis ubijen i Sauniere kupio zemljište za vilu

nedugo zatim? Postoji li povezanost između činjenice da je Boudet „iznenada“ umro a Sauniere napravio plan velike izgradnje nedugo zatim? Što bi mogao biti stvarni izvor novca koji su međusobno dijelili ovi momci? Dva, vjerojatno TRI svećenika i Biskup. Je li Sauniereova iznenadna smrt bila prirodna, uzimajući u obzir čudne okolnosti u vezi smrti druge dvojice? Što ili tko je to bio ko je priskrbljivao novac? Očito, Sauniere je imao pristup tome čak i nakon smrti Boudeta, ali NE i kada je bio na ratnoj nozi sa njim... hmm? Čudno? Koja je bila povezanost Gelisa sa novcem – da je zbog toga morao umrijeti, kako se čini? No, stogod da je izvor, NIJE bio dostupan Mariji; koja je koristila „tajnu“ kao mamac da si osigura njegu do smrti.

Dakle, nakon što se riješimo svih dimnih zavjesa, suočeni smo sa pravom misterijom. Nije da nema neke svrhe u tim dimnim zavjesama, no to je sve skupa drugi predmet za raspravu. POSTOJI neka velika zagonetka u vezi Arkadijskih pastira, ali mogla bi biti daleko šira i intrigantnija od samog područja Rennes-le-Chateaua.

Neymanova NIJE bila sretna što sam sugerirala da Zavjetni Kovčeg ne može biti ta tajna. Posebno nije bila sretna što sam sugerirala da je bila izmanipulirana da „otkrije“ stvari kako bi unijela zbrku u čitavu problematiku. I najdefinitivnije NIJE htjela odustati od bapske priče o Rennes-le-Chateau!

Od: Martha Neyman

Subjekt: Re: Konj

Datum: Srijeda, 25.11.1998.

Naravno da će odgovoriti na pitanja koja imaš, i ne vidim tvoje pismo kao kritiku mog rada, jer osjećam da je ono što sam napravila dobro i da to nije napravio nitko prije mene... Čak ni od strane pisaca Grobnice Boga... Knjiga koju su napisali ima na prvi pogled „izvjesne“ sličnosti sa mojim djelom, ali je potpuno drukčija, a Konj od Boga nije željeznička pruga, to je sigurno...!

Draga laura, nemoj se ljutit na mene jer sam iskrena prema tebi i izravna... Na neki način razmišljam u istom smjeru kao ti... Mislim, kada govorиш o tome ZAŠTO BBC „ubija“ priču, da si otisla predaleko. Dobro mogu zamisliti da U.S. vlada zadržava istinu o NLO-ima, ali vjerovati da je respektabilna BBC Engleske dio spletke za sakrivanje istine o Rennes-le-Chateau u maniri igre dvostrukе psihologije, mislim da si otisla predaleko.

Pitala si me mnogo pitanja... Ali... Počela si pitanjima o „predgovoru“ i „uvodu“. Taj dio dio nije od značaja za ostatak moje knjige. Informacije u uvodu su uobičajeno znanje, većinom došlo od mještana, i koristi ih svaki pisac...

LKJ: Znam to – ali, želim znati ZAŠTO i KAKO su takve stvari nastale. Želim znati je li itko ikada dokumentirao i jednu od tih stvari. Ako je jedini odgovor „mještani su rekli tako...“ paaa, to JE odgovor. Ako postoji stari dnevnik u kojem je neko to zapisao, to je drugačija vrst odgovora. A poenta je: nekako, zbog nekog razloga, potaknuti nečim, tzv. družina Sionskog Priorata poigravala se tom pričom i slikom (za koju mislim da je važna zbog činjenica o Poussinovog života) povezanosti sa ovim prostorima... Jer su postojale neke vrste „glasina“ koje su procurile iz ezoteričkih krugova da je ta slikarija povezana sa ovim mjestom? Tko je prvi došao na ideju?

MN: Kada počneš pisat neku vrst knjige, moraš odnekud početi... Ne moram ti to govoriti... Počela sam sa općenitim informacijama. Tako da čitaoci koji nisu tako dobro obaviješteni, ali žele znati više o cijeloj priči, mogu to saznati.

LKJ: Da, ali si napravila i neka svoja istraživanja. Promatrala si. Mnoge stvari koje si spomenula, ostali isu, čak ni odvojeno od tvojih otkrića.

MN: Zato sam u UVODU napisala: Citiram: Rizikujući da sam dosadna onim čitaocima koji znaju sve o povijesti Rennes-le-Chateau i njegovom svojeglavom svećeniku, željela bih ukratko ponoviti „originalnu“ verziju za one kojima je priča nepoznata... Završen citat. Draga Laura, oni navodnici i riječ ORIGINALNU su stavljeni tu sa nekom svrhom. Onima stvarno iniciranima to označava priču kao što je uobičajeno ispričana, koliko god da je misteriozna i neprirodna, bez cjelokupne provjere tko je šta napravio i zašto i tko ga je vidio da to radi... To je samo uobičajena Rennes-le-Chateau priča, koja predstavlja dokaz jedino toga da se nešto čudno događalo u tom selu i da se svećenik neobično ponašao...

LKJ: Da, ali ako ništa od toga nije istinito... ako se to „razvilo“ NAKON činjenica o početnim glasinama, a mislim da si to točno odredila u tvom opisu ljudi koji su se brinuli o Mariji, e pa onda tu nema ničega što bi podržalo priču o blagu. Ako je priča o blagu i vezi sa slikarijom izmišljena, (a to je izgleda evoluiralo iz glasina) onda treba početi gledati na drugačiji način. Ti temeljiš sav svoj rad na slikariji Arkadijski pastiri, i to samo zato jer je povezana sa tim područjem putem priče za koju se ispostavilo da je podvala.

MN: Jer kao što ćeš vidjeti kasnije, kako čitaš dalje, vidjet ćeš da Sauniereovi radovi imaju (vrlo) malo uticaja na rješenje koje sam iznašla... Želim da komentiraš simbolizam...

LKJ: Tamo postoje značajni simboli koji su daleko drevniji i „izravniji“ na toj slici, nego što si ti opisala. Svaka stvar ima više slojeva... pitanje je: iz kojeg sloja da izvučemo (simbole)? Jedan primjer je tvoja uporeba „koljena“ kao značenja izbora broja „sedam“. Koljeno ima neka vrlo duboka značenja i simbolički se upotrebljava na razne načine u brojnim izvorima, a najstariji koji sam pronašla su sumerski tekstovi... I nema šanse da je „koljeno“ istog korijena kao „vitez, juga, yogi, geni, genetski, gonade, itd“
Također i pozicija ruku... ovdje je u upotrebi, u vrijeme slikanja, „ručni alfabet“ koji može označavati i slova i brojke ili oboje ... mogao bi također simbolizirati matematičku „operaciju“.

MN: Počela sam davati objašnjenje opazivog i traženje istine među neopazivim riječima simbolizma u „Poglavlju I“. Počnimo sa tim prvim dijelom... I... Ne zaboravi, ja sam samo koristila MALI dio simbolizma kršćanske crkve za objašnjenje, katkad čisto dovoljno da se razjasni kako sam došla do svojih zaključaka na logičan način..! Inače bi za većinu ljudi „potpuno neupoznatih“ sa ovim materijalom to bilo previše komplikirano, naširoko, čak i dosadno.

LKJ: Slažem se. Ali još uvijek pokušavam „spojiti“ slikariju sa tim područjem, i to je teško. A cijela tvoja knjiga i „otkriće“ je utemeljeno na toj slikariji!

MN: Bio je to samo kratak odgovor, jer osjećam snažnu želju da radim na svojoj drugoj knjizi... Koja nema ništa sa simbolizmom... To je istinita priča o „pastirima“, pravim „pastirima“ : crkvenim pastirima...! TO je priča o Poussinovom slikanju... „Pape – Križari – Templari“, počinje sa Orientalnim Šizmom 1504.g... Za „latinsku rimsku crkvu“ bio je to veliki gubitak. Završio je drugim velikim gubitkom: Reformacijom 1618.g.

LKJ: Ako to već nisi napravila... pogledaj u sliku Kralja Renea reproduciranu u „Grobnici Boga“ pored „pastira“...samo ih uobičajeno pogledaj i vidi koje stvari zapažaš koje odgovaraju... Primijeti kopljje i konja i usporedi ih sa „konjskom glavom“ i pastirskim stvarima na arkadijskoj slici... Primijeti poziciju Sunca i planinske vrhove na objema slikama... Primijeti stav pastira i Kralja Renea... Primijeti jarak i protok vode koja izlazi iz stijene na dvjema slikama... Primijeti čudan nagib drveta na Rene slikariji... čudne gesture ruku... A onda pogledaj u Tenierovu slikariju i primijeti oblik „prozora“ i

usporedi ga sa „chink-om“ na grobnici na pastirskoj slikatiji... Onda pogledaj u Bacchus i Ariadna od Ticijana... pogledaj polu-sklopljenih očiju i vidi što ćeš opaziti... primijeti čudno prevrnut brod na draperiji... psa... vrati se na Teniera i primijeti brod na prozoru... pticu... Na slici pastira, primijeti draperiju figura... prekrižene goljenice, bestidne grudi figura... pobroji broj koljena, ruku prikazanih... Primijeti položaje... nije tako jednostavno kao „prst od Jupitera, Venere ili čegagod...“

Sistem kodova prenešen preko signala ruku bio je proširen i u Orientu i na Zapadu. Postoje aluzije na to u pisanjima nekoliko grčkih i Latinskih pisaca, kao Plutarha, koji je pripisao ove riječi Orontesu, zetu perzijskog kralja Artaxerxesu:

„Kao i u računanju, prsti ponekad imaju vrijednost od 10.000 a ponekad od samo 1, favoriti kralja su ili sve ili skoro ništa.“

Apuleus je oženio bogatu udovu imenom Emilija (Aemilia) Pudentialla i bio optužen da se koristio magijom da ju pridobije. On se branio pred prokonzulom Claudiusom Maximusom u prisutnosti Emilianusa, svog glavnog tužitelja, koji je neljubazno rekao da je Emilija stara 60 godina, a imala je zapravo 40. Ovdje je zabilješka: „Kako se usuđuješ, Emilianuse, povećati stvaran broj godina Emilije, za polovicu, ili čak i za trećinu? Da si rekao „30“ za „10“ moglo se pomisliti da je tvoja greška proizašla iz držanja tvojih prstiju otvorenima kada si trebao držati ih savijenima. Ali 40 je najlakši broj za indiciranje jer se izražava otvorenom rukom...“

Sveti Jerome piše: “30 se odnosi na ženidbu, za konjukciju prstiju iako u slatkom poljopcu predstavlja muža i ženu. [...] A gestura za 100, prenešena sa lijeve na desnu ruku, na iste prste, izražava na desnoj ruci krunu djevičanstva.“

Prečasni Bede daje mnoge primjere o tome kako se sistem može koristiti za tihu komunikaciju. U islamskim religijama brojanje na prste i označavanje se često koristilo (djelite se „kontaminacije“ Templara sufizmom... što je tako slično onome što je poznato o Katarima, da netko ne može, a da ne pomisli na povezanost... i također o onome što se zna o Druidima...) Ima tu mnogo toga što mogu citirati o tom „prst i ruka“ signalnom sistemu... ali, postat ću dosadna.

Značenje tih stvari bilo je očito ondašnjim ljudima (što može biti razlogom zašto je slika bila sakrivena), i citati iz starih zapisa tako uobičajeni, da to pokazuje da su se takve aluzije koristile i u pisanju i u slikarstvu... od čitaoca se nije moglo očekivati da ih razumije, a vrlo je zamračeno onima od nas u 20.st. koji nisu upoznati sa metodom, i obično bivaju propušteni kao „nevažni“. Iako to može biti ozbiljna stavka u vrednovanju poruka ove i ostalih slikarija.

Matematički su kutevi još jedna stvar u ovome nizu. Svojevremeno je „zlatni rez“ bio standardan u umjetnosti... u svim školama umjetnosti smatralo se da kompozicija temeljena na ovom odnosu predstavlja oku veću estetsku ugodnost.. „Zlatni rez“ u biti ne znači ništa. Može se naći u tisućama slikarija. Sama njegova prisutnost u umjetnosti nema nekog posebnog značaja. No, tvoj pronalazak kamena sa figurom tih odnosa/razmjera ugraviranom iznad... to zahtijeva dodatno ispitivanje, ali ne neophodno u preciznim terminima koje si ti definirala. U drugu ruku pak, može biti beznačajno.

To je bilo zadnje od Neymaničinih pisama... poslije toga napisala je i rekla mi da ne vidi više svrhu u dalnjoj diskusiji, jer je ZNALA istinu, jer je bila „vođena“ „čudesnim sinkronicitetima“ i sve to. Ona izričito NIJE vjerovala u bilo koju vrst zavjere, ona NIJE vjerovala u čudna/strana bića koja kontroliraju naš svijet i manipuliraju našim percepcijama, i najviše je bila uvjerenja da je katolička crkva bil dobroćudna i da su bili „pravi pastiri“.

Ista pjesma, druga verzija.

Moja poenta je: Mogu vidjeti da se nešto VELIKO dešava tamo... i izgleda da je svatko bio imao tako čudesan niz „potvrda“ svojih ideja – jedna vodi drugoj... i rad, rad, rad na istraživanju i prekopavanju i sve to. ALI svatko je od njih došao do, na neki način, drugačijeg zaključka i bio vođen na neki način drugom stazom. Čudna stvar oko cijelog područja/mjesta je kvaliteta „samorefleksije“. Htjela bih doći do srži proklete stvari! Čini se da imam par aksioma po kojima živim: jedan je: „dobij rezultat“. Drugi je: „kada se oljušte sve laži, ono što je ostal jest istina“.

Važna stvar za zapamtiti u ovoj točki, je da SVE pretpostavke o Poussinovoj slikariji, „arkadijski pastiri“ dolaze od „dešifriranja“ misterioznog pergamenta navodno pronađenog od strane Saumierea i reproduciranog u knjizi Gerarda de Seda. Drugim riječima, „lažni“ pergamenti opisani prije, bili su oni koji su dali tragove da je slikarija „Arkadijski pastiri“ na neki način „značajna“. Dodatno, tu je bila i nadgrobna ploča plemenite žene iz pokrajine, koja je nestala, ali je navodno bila namijenjena da reproducira frazu „Et in Arcadia Ego“ na svojoj površini, skupa sa drugim sugestivnim simbolima i kodiranim porukama.

Iz svih tih stvari koje sam pročitala o „Rennes-le-Chateau“, jedna se ističe kao zanimljiva, kao što sam to spomenula Neymanovoj, a to je Poussinova slikarija „Arkadijski pastiri“. Čak i da sam bila mišljenja da su tu bile „negativne snage“ na djelu, znam dovoljno o načinu na koji one djeluju, da bih znala da su oni često koristili istinu da bi sakrili laž i obratno. Iz cijele te zbrke oko Rennes-le-Chateua, ova slikarija izgleda kao jedina koje se tu ne uklapa. Iz nekog su razloga izvršioci prevare odabrali baš ovu sliku a ne neku drugu. Bilo je tamo mnoštvo majstora kod kojih su mogli naručiti posao/izradu (slike), ali nisu. Zašto?

Tradicionalno i iskustveno, Kontrolni Sistem u svojim dezinformacijama obično vrlo blizu prijanja za „istinu“, razilazeći se od nje ili ju uvrčući samo pri izvjesnim okolnostima tako da navede tragača na krivi put. Što je dakle istinito u ovoj priči? Jesu li koristili sliku koja JE uključivala prave tragove i jesu li onda stvorili odnose za izvrtanje i zamračivanje tragova, ili čak napravili da tragovi navode na u cijelosti pogrešan zaključak, ali zaključak koji je njima iznimno koristan?

Slika naslikana cca 1640.g., „Arkadijski pastiri“ imala je izvanrednu sličnost sa grobnicom/nadgrobnom pločom koja je pronađena u selu Rennes-le-Chateau, čak iako je za tu grobnicu kasnije dokazano da je kasnije dopunjena. Povjesničari umjetnosti su sigurni da Poussin NIKADA nije posjetio Rennes-le-Chateau područje, te stoga nije mogao naslikati tu grobnicu, čak i da je postojala u njegovo vrijeme.

Ali, POSTOJI veza između Poussina i obližnjeg sela Arquesa.

Prema istraživanju koje je proveo Guy Patton, (imajte na umu da se izvori njegovih izvora još trebaju provjeriti), i kako piše u svojoj Mreži od zlata, Poussin je proveo većonu svog života u Rimu, i tokom tog istog perioda Henrietta-Catherine de Joyeuse i njen suprug Charles de Lorraine bili su u tamo izbjeglištu prema odredbi Cardinala de Richelieu. Henrijetin otac je bio Ange de Joyeuse, glavni guverner Languedoca, područja gdje je smješten Rennes-le-Chateau. Isto tako Poussin je bio pod zaštitom Sublet de Noyesa, Kraljevskog rizničara i državnog sekretara tokom razdoblja kada je boravio u Parizu. Njegov otac ja bio financijski savjetnik kuće Cardinala de Joyeusea, ujaka Charlesa de Lorraine. Ne znamo sa li su se oni ikada susreli sa Poussinom, ali je moguće da je tajna prenešena, a slikarija izvršena tako da sadrži tragove. Moje je mišljenje da je ukasnijim godinama namjerno sagrađena grobница da bi odvlačila pažnju od tajne. (ovdje nemamo posla s amaterima!)

U svakom slučaju, Poussinova slika „Arkadijski pastiri“ o kojoj pričamo ovdje je druga verzija koju je

on naslikao. Znam da umjetnici često slikaju više od jedne verzije specifičnog subjekta, ali imam knjigu punu Poussinovih djela, i ne izgleda da je on imao taj običaj. Stoga JE čudno da je to napravio, posebno kada pogledate u tu slikatiju koja je zapravo prilično dosadna.

Postoji još jedan ozbiljan dokaz koji ovdje ulazi u igru: Nicolas Fouquet je bio upravnik financija Luja XIV. Imao je brata, Abbe Louis Fouqueta, koji je posjetio Poussina u Rimu 1656.g. Abbe je svom bratu poslao pismo u vezi sa ovim sastankom. To je pismo u arhivi Cosse-Brissac obitelji, i u jednom dijelu kaže:

Dostavio sam Poussinu pismo koje si mi dao za njega; ispoljio je izuzetno zadovoljstvo za slike koje je preuzeo u twojoj službi, naprosto da ne povjeruješ kako je bio uzbuden.

On i ja smo planirali poduzeti izvjesne stvari, koje će na kraju biti i u twoju korist, a Poussin ti može omogućiti da kralj dobije odlične slike, kakve nakon njega možda nitko na svijetu neće moći ponovo steći u stoljećima koja dolaze, i što je najvažnije to se može napraviti bez velikog troška i može se pretvoriti na kraju čak i u profit, i te su stvari tako teške za otkrivanje, da nitko na ovoj zemlji, bez obzira tko,...

Naravno, svi su a i njegov brat uskočili u zaključak da se tu mora raditi o "prokletom blagu" jeruzalemског hrama ili blagu Katara ili Templara. Ja sam pak imala sasvim drugačiji utisak čitajući to.

Vidite, nakon mjeseci i mjeseci čitanja alkemijske literature i već napravljenom poveznicom između Rennes-le-Chateaua i Pirineja gdje navodno postoje alkemičarske enklave, ja nisam vidjela ništa u pismu iznad, do jasnog upućivanja na alkemiju.

Pokušala sam o pismu misliti u terminima „blaga“, ali jednostavno se ne uklapa. Kraljevi su često imali velika blaga ili imali pristup istima, i, u monetarnom smislu, jedno blago je jednako dobro kao i drugo. Napomena „pretvoriti na kraju čak i u profit,“ čini se otklanja ideju o blagu, i priziva smisao neke vrst aktivnosti.

Počela sam stvarno ispitivati tu slikariju kako bih možda naišla na kakav trag.

Bacite pogled na nju:

Sada, postrani onoga što sam već primijetila, a to je da je to vrlo dosadan uradak, što primijećujemo da je na njemu posebno? Pokušavala sam gledati u njega otvorenog uma, samo uzimati bilješke o bilo kojoj sitnici koja bi mi iskrasnula u mislima.

Prva stvar koju sam primijetila bili su sva koljena i laktovi koji vas bodu u oči. Također sam primijetila prekrižene goljenice (potkoljenice) figure nalijevo, što je klasična Masonska/Templarska indicija. Zatim stablo koje raste u uspravnoj liniji sa glavom žene, i općenite stvari takve vrste. Sve su one značajne, ali vratit ćemo se na njih kasnije.

Znam da se mnogo ljudi prihvatio analize ove slike mijereći kuteve, crtajući krugove i općenito oko laktova, palčeva, a ja mislim da imam nešto ovdje za ponuditi.

Pogledajte sljedeće, približene dijelove:

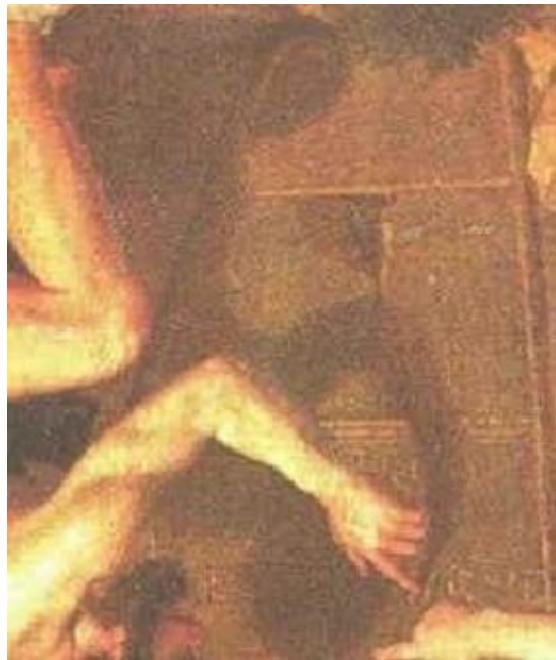
Približen kažiprst. Vidite da čovjek sa bradom upire prstom u slovo „R“ u sijelu sa „RC“ što je naravno, skraćenica od „Rose Cross“ (Ružin Križ)

Sljedeći dio ispod nadesno je približena pukotina, otvor u grobnici. To me učinili krajnje znatiželjnom zbog druge slikarije koju je navodno Berenger Sauniere kupio, a to je Tenierova „Iskušenje sv. Antonija“ koja se nalazi nalijevo. Pogledajte:

Ne čini li vam se da je pukotina na grobnici skoro identična kao prozor/otvor na Iskušenju sv. Antonija? I ne samo to; krajnje bizarna stvorenja koja remete svetca mogu biti važna. Također primijetite da čita knjigu i da ima lubanju na stolu. Još je tamo i vaza i ptica na prozoru prema vani, a oboje su zanimljivi simboli na koje ćemo se kasnije vratiti.

Ovaj zadnji, približeni isječak je najzanimljiviji:

Pogledajte vrlo pažljivo u oblike čovjekovih udova i onda ih usporedite sa sjenom na grobnici – ništa posebno što je sjena iznad pukotine koju smo već pogledali, Sada, da li ta sjena izgleda kao da odgovara ruci (kojoj pripada) ? Pa, ponekad sjene padaju „bez računa“ (ne onako kako bi očekivali), ali ova neodoljivo podsjeća na konja koji se „propeo stražnjim nogama“.

I tako imamo konje, koljena, laktove, prekrižene potkoljenice i pukotine / prozore. Međutim imamo tri momka i jednu djevojku i neku mrtvu osobu u grobnici. Sva tri od naših momaka imaju motke, dvojica su u položajima za koje mi je sugerirano da predstavljaju „simboličkog odsijecanja glave“. Drugi ima svoju motku više na svom ramenu što je slikovito izlaganje povezano sa sazviježđem, Cepheus, pratioc Cassiopeie, zanimljivo.

Neću se ni pretvarati da imam neki odgovor na ovu zagonetku Poussinove slikarije. Ali ću spomenuti da sam imala san o tome jedne noći, da se tu radi o mapi koju treba položiti preko Europe. I kad sam posložila savijeno koljeno klečećeg momka sa rijekom Rajnom, počele su iskrasavati svakovrsne asocijacije!

Trebam također spomenuti da izvjesne gesture ruku indiciraju slova i brojeve, i bila bi razumljiva u vrijeme kada ih je Poussin naslikao. U ovom slučaju imamo, s lijeva na desno, T/19, V/20, C/3, I/9. Znači li to nešto? Ja ne znam.

Otprilike u isto vrijeme kada sam razmišljala o Arkadijskim pastirima, dobila sam set Matrix knjiga, I, II i III, i zadubila se u čitanje. Bilo je to za mene zapanjujuće iskustvo da nađem toliko točaka potvrde Kasiopejskog materijala. Ali u isto vrijeme bila sam uznemiravana od strane mnogo, mnogo raznih i konfliktnih izvještaja prepostavljenih vanzemaljskih realnosti koji su svi bili tu razbacani. Neki od tih materijala bili su tako radikalni i ekstremni, da je moja sposobnost držanja otvorenog uma bila uzdrmana. Kao da je Val Valerian jednostavno sakupio sve do čega je mogao doći, svako polje i izvor koji su pristupali subjektima zavjera, NLO-a, i vanzemaljaca i nabacao ih i jednu enormnu salatu od riječi. Svaka zavjera za koju ste ikada čuli ili mogli zamisliti, bila je na stranicama tih knjiga. I nije bilo učinjenog truda da se to editira ili pribilježi, indeksira, tako da je čitaoc ostavljen više-manje zbunjen što da misli o tome svemu, što da smatra istinom.

U mnogim slučajevima bila sam sigurna da je velik dio tog materijala bio prezentiran polu-ozbiljno ili ironično; u drugim pak da je nesumnjivo dezinformacija. I kako sam čitala te tisuće stranica opisa agenci, realitetima, istraživanjima i pseudo istraživanjima, zavjerama i kontra zavjerama, potvrdoma i suprotnostima, sve sam se više vraćala na Kasiopejce da što ONI kažu o nekim od tih stvari. Nisam imala pojma kako čudno će ispasti. Tokom tog perioda mi smo naučili o „povraćenim“ ljudskim tijelima koja su bila korištena za Transdimenzionalnu Remolekularizaciju. Također tokom tog perioda Kasiopejci su govorili o „robot-ljudima“ i ostalim vrstama vanzemaljaca što smo već raspravili.

Bilo je krajnje teško za sve od nas da shvatimo i prihvatomo te zaista bizarre i neobične opise naše stvarnosti. Pa, to nije baš točno; to nije bila stvarnost našeg trećeg denziteta koja je bila opisana, nego ona stanovnika četvrtog denziteta. Počela sam razumijevati da to mora da je stvarnost / realitet iz koje su izvučene religije i mitovi; stvarnost „Promatrača“, svjetskog stranca daljeg od ijednog opisa iz Alise u zemlji čuda (ogledala).

Kako smo napredovali kroz taj vremenski period, također je postajalo očito da je tamo postojala informacija koju su Kasiopejci pokušavali saopćiti u svakoj prilici. Izgledalo je da hoće da imamo što potpunije rezumijevanje Svjeta Tajnih Gospodara. Bila sam podsjećena na opasku Williama Jamesa:

Naša je znanost samo kap, naše je neznanje more. Bilo što da je izvjesno, barem je ovo izvjesno: da je svijet našeg trenutnog prirodnog znanja kovertiran (umotan) u veći svijet neke vrsti, od čijeg su ostaci osobine od kojih mi danas ne možemo složiti pozitivnu ideju. [Principles of Psychology (Volume 1) 1895.g.]

I spremalo se da postane čudnije prije nego li je bilo gotovo.